

THE GURUNATHAN.

ഗുരുനാഥൻ

L. No. 85/15-7-26:

പുസ്തകം 15

1111 കിടക്ക

ലക്കം 12

വിദ്യാഭ്യാസവിശിഷ്ടകൃത്യരത്നമാലാപ്രകാശനം സഭാ
വിദ്യാഭ്യാസഭരണ വാരികയും വിദ്യാർത്ഥിഭാവുകത്തിനും
വിദ്യാലോലുപരായ മറ്റു ജനസാമാന്യത്തിനും പത്മപ്രദം
വിദ്യാസഭ ഗ്രന്ഥസമ്പാദനസമിതിയുടെ സഹായം ഭൂമി.

വിഷയവിവരം

1.	നവീനശാസ്ത്രപ്രയോഗം	... 542
2.	ഇശ്വരവാക്യം	... 545
3.	ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസതത്വങ്ങളും പ്രാചീന ഭാരതീയാദർശങ്ങളും	... 552
4.	ജെയിംസ് മാട്ടിസ്	... 557
5.	കാവ്യ—വിദ്യാപരിണയം	... 564
6.	ഇന്ത്യയുടെ ധാതുസമ്പത്ത്	... 572
7.	ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ പാഠാവലിയിൽ ഒന്നാം പാഠപുസ്തകവും അതിന്റെ അഭ്യസനരീതിയും	... 578
8.	ചിന്താശാസ്ത്രമായ ശകുന്തള	... 587
9.	പുസ്തകാഭിപ്രായം	... 588

❧ വില്ലാനുണ്ട് ❧

VI. ഫാറം പാഠ്യപുസ്തകം

ചിന്താസന്താനം

(ആറാംഭാഗം)

ഗ്രന്ഥകർതാ:— ആർ. ഇശ്വരപിള്ള ബി. എ.

വില 14 പകു

ന്യായമായ കമ്മീഷൻ

പ്രാമേ ഇംഗ്ലീഷ് മലയാളം സ്കൂളുകളിലെ എല്ലാ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളും വില്ലാനുണ്ട്

ഇശ്വരപിള്ളാസം പുസ്തകശാല, പറവൂർ

അദ്ധ്യാപനസംബന്ധമായ വില പുസ്തകങ്ങൾ

അദ്ധ്യാപനസാഹ്യം

ഗ്രന്ഥകർതാ:— എൻ. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള B. A., L. T.

വില അഞ്ചു 8.

അദ്ധ്യാപനാങ്കുരം

ഗ്രന്ഥകർതാ:— എൻ. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള B. A., L. T.

വില അഞ്ചു 6.

മാനേജർ

ഇശ്വരപിള്ളാസം പുസ്തകശാല,
പറവൂർ

ആധുനിക കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ.

BY

(മരച്ച ഏം. കുഴിവേലി)

Headmaster St. Thomas Training School, Palai.

അത്യുത്തമകരങ്ങളായ ആധുനികകണ്ടുപിടിത്തങ്ങളെപ്പറ്റി സാങ്കേതികജ്ഞാനമില്ലാത്ത സാധാരണക്കാർക്കും മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിൽ ലളിതമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന മലയാളത്തിലെ ഏകഗ്രന്ഥം.

വിഷയവിവരം.

1. വൈദ്യുതദീപങ്ങൾ.
2. ഊതാഗ്രാണം—ചലനചിത്രം.
3. സ്വനഗ്രാഹി—ഡിക്റ്റാഫോൺ—ഫിംഗാഫോൺ.
4. ആകാശവാഹനങ്ങൾ—ബലൂൺ, എയർഷിപ്പ്—ഏറോപ്ലെയിൻ—വാണവിമാനങ്ങൾ.
5. വാർത്താവിവേദനം—കമ്പി, കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി, ദൂരശ്രവണി.
6. റേഡിയം.
7. റേഡിയോ, (ആകാശവാണി.)
8. ടെലവിഷൻ (വിദൂരദർശനം)
9. പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങൾ.

കമനീയമായ ചിത്രങ്ങൾ

മനോഹരമായ അച്ചടി.

വില ചത്രം 16.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോടപേക്ഷിക്കുക.

തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

കുറച്ചുകാപ്പികൾ മാത്രം
ചിന്താസന്താനം (ഏഴാംഭാഗം)

ഗ്രന്ഥകർത്താ:—

ആർ. ഇശ്വര പരവിള്ള ബി. എ.

വില അഞ്ചു 8.

ഇശ്വരപരവിലാസം പുസ്തകശാല, പറവൂർ.

മൃത്യുഞ്ജയരംഗവൈദ്യശാല, കൊടുങ്ങല്ലൂർ

ബ്രാഞ്ചുകൾ—ചാലക്കുടി—പറവൂർ.

1. സിദ്ധകല്പം:— അതിസാരം, വയറിൽവേദന, അതിഭക്ഷണംകൊണ്ടുള്ള ഉപദ്രവങ്ങൾ, ശ്വാസമുട്ടൽ, തൊണ്ടയിൽ കഷംകെട്ട്, തലവേദന, പല്ലുവേദന, നീര്, ഉളക്കു എന്നുതുടങ്ങി പല ഉപദ്രവങ്ങൾക്കും കൈകണ്ടതു്.

അരക്കുഴൽസ് കുപ്പി 1-ക്ക് വില 0-8-0

കുഴൽക്കുഴൽസ് കുപ്പി 1-ക്ക് വില 0-4-0

2. പുഷ്പവിലാസം:— (ഗുളിക) ഗർഭാശയതുലിക്കു്.

ഡസൻ 1-ക്ക് വില 0-6-0

3. സുഖദന്തമുണ്ണം:— ദന്തരോഗങ്ങൾക്കു്.

ഡപ്പി 1-ക്ക് വില 0-6-0

4. ബാലസുധാ:— കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കു് ഭൂതബാധ, അരുചി, അഗ്നിമന്ദ്രം, ചുമ, ഛട്ടി, ഏക്കം മുതലായതിനത്തമം. 6 കുഴൽസ് കുപ്പി 1-ക്ക് വില 0-8-0

5. ശുക്ലസ്തംഭരസായനം:— പല കാരണങ്ങളാലും ഉണ്ടാകുന്ന ശുക്ലസ്തംഭരസായനം കൈകണ്ടതു്. റാത്തൽ 1-ക്ക് വില 1-8-0

ഉപയോഗക്രമം മരുന്നുസഹിതം

ഇവ കൂടാതെ സിന്ദൂരങ്ങൾ, ഭസ്മങ്ങൾ, ആസവങ്ങൾ, അരിഷ്ടങ്ങൾ, പൂതങ്ങൾ, ഗുളികൾ, എണ്ണകൾ തുടങ്ങിയ എല്ലാ ആയുർവ്വേദ ഭക്ഷ്യങ്ങളും മിതമായ വിലയ്ക്കു വില്പന വാൻ എല്ലാപ്പോഴും തയ്യാർ.

ശേഷധപ്തക ഇനാം

കെ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ,

ഘോഷപ്പെറ്റാർ.

വില്പനയ്ക്കു് തയ്യാർ.

കുമാരനാശാന്റെ പട്ടികൃതികൾ മുഴുവനും. 1-ാം 2-ാം വാല്യങ്ങൾ.

	ക.	ണ.	സ.
1-ാംവാല്യം	3	8	0
2-ാംവാല്യം	4	0	0
രണ്ടാംകൂടി ഒന്നിച്ചെടുക്കുന്നവർക്കു്	7	0	0

ആശാന്റെ മറ്റു ചില കൃതികൾ

കരുണ	0	6	0
ലീല	0	10	0
മണിമാല	0	6	0
ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി	0	8	0
രണ്ടു ചണ്ഡകൃതികൾ	0	4	0
കയിൽ	0	2	0
പുഷ്പവാടി	0	6	0
ഭരതസ്ഥ	0	8	0
വനമാല	0	12	0

ഇതരപരവിലാസം പുസ്തകശാല, പറവൂർ.

ഉരുനാഥൻ

പുസ്തകം 15

1111 കർക്കടകം

ലക്കം 12

നവീനശാസ്ത്രപ്രയോഗം

(എം. രാജരാജവർമ്മനമ്പൂരൻ എം. എ., ബി. എൽ.)

കേവലശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രയോഗദശയെ പ്രാപിച്ചില്ലെങ്കിൽ നമുക്കു പ്രയോജനമില്ല. ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തംകൊണ്ടോ സ്ഥലകാലൈക്യംകൊണ്ടോ നമുക്കു വയറു നിറയുന്നില്ല. ഉപരിഗണിതവിശാരദന്മാർക്കു രസിക്കാം. ഇന്നു കാണുന്ന സുഖസൗകര്യങ്ങളെല്ലാം നവീനശാസ്ത്രപ്രയോഗസിദ്ധങ്ങളാണ്. എങ്കിലും ഒരു സംഗതി ഓർമ്മിക്കണം; കേവലശാസ്ത്രങ്ങൾ പെററ മക്കളാണ് അവയെല്ലാം. പണ്ടത്തെ കാലം, ഹാ! എന്തു സുഖമായിരുന്നു; സുവർണ്ണകാലമായിരുന്നു; എന്നു പലരും പറയാറുണ്ട്. ചില കാലഘട്ടങ്ങളെപ്രകാരമായിരുന്നില്ലെന്നു പറയാനും തരമില്ല. സത്യത്തിൽ അന്നിരുന്ന ചില മഹാത്മാരെ വിചാരിച്ചുപുരാണമെന്നുള്ള മാഹാത്മ്യം നിനച്ചുമാണ് ആ കാലത്തെ പുകഴ്ത്തുന്നത്. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി അന്നു വളരെ പരുഷലിൽതന്നെ ഇരുന്നു. നവീനശാസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങൾ അതിനൊരു പരിഹാരം നൽകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ തർക്കമില്ല.

എവിടെ നോക്കിയാലും ഇന്നു നവീനശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പ്രയോഗങ്ങൾ കാണാം. അവ സൃഷ്ടിച്ച വാഹനങ്ങളിലാണു നാം സഞ്ചരിക്കുന്നത്; തന്മൂലമാണു നാം വാർത്താവിനിമയം ചെയ്യുന്നത്. അവയുടെ സഹായംകൊണ്ടാണു നമുക്കു ചെയ്തിപ്പായി ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നത്; നാം വായിക്കുന്ന പുസ്തകവും, എഴുതുന്ന കടലാസും, പേനപോലും, പുതുശാസ്ത്രസൃഷ്ടികളാണ്. ഒരു കാര്യം സിദ്ധം; ഉന്നങ്ങളുടെ വളർന്ന വിചാരിച്ചാൽ, ഇന്നു പ്രായോഗികശാസ്ത്രപ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ പട്ടിണി പററുമായിരുന്നു. ഏതു നാധനവും ഏതു നാട്ടിൽനിന്നും എടുപ്പത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന് ഇന്നു സാദ്ധ്യമാകുന്നതു പുതുശാസ്ത്രപ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ.

ക്രിസ്തുമതം പതിനെട്ടാം ശതകത്തിൽ യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും മുതലിച്ചു വ്യവസായകലാപം യന്ത്രയുഗത്തെ ആവിർഭവിപ്പിച്ചു; ഇരുപതാം ശതകം അതുപോലെ വീല്യുല്ക്കതിയുഗത്തെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വാഹനങ്ങൾക്കും, വ്യവസായത്തിനും, ജലസംഭരണത്തിനും, കൃഷിക്കും, വെളിച്ചത്തിനും, ഭക്ഷണപാകത്തിനും, വാർത്താവിതരണത്തിനും, എന്നല്ല സകലത്തിനും ഇന്ന് വീല്യുല്ക്കതി സാധകമായിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം അനവധി സൗകര്യങ്ങളുണ്ടായിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ ചെലവു കുറവുവന്നിട്ടുണ്ട്. സാധനനിർമ്മാണം ഇരട്ടിച്ചു; മനുഷ്യപ്രയത്നം കുറഞ്ഞു പുതു പുതു യന്ത്രങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. മനുഷ്യനു ദീപ്തശക്തി സിദ്ധിച്ചു. പണ്ടു സിദ്ധന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്ന ഐശ്വര്യങ്ങൾ ഇന്ന് സുലഭങ്ങളായിട്ടുണ്ട്.

യന്ത്രങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചതു മുതൽ കൈവേലയ്ക്കു വാട്ടം തട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. വേലക്കാർ നിർവ്വഹിച്ചുവന്ന ജോലി യന്ത്രങ്ങൾ ചെയ്തു തുടങ്ങി. എങ്കിലും യന്ത്രശാലകളിൽ അനവധി വേലക്കാർ വേണ്ടിയിരുന്നു. അവർ കൈവേല ചെയ്തുവന്നപ്പോഴേക്കാൾ യന്ത്രസഹായംകൊണ്ടു കൂടുതൽ സുധനങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുകയും തന്നിമിത്തം കൂടുതൽ കൂലി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. കൂലി ഏറിയപ്പോൾ ആദായം കൂടി; തദനുസരണം ചെറുകിടജീവിതരീതിക്ക് ഉയർച്ച വന്നു. സാധനങ്ങൾക്കു പിരിവ് അതിനതിനു വർദ്ധിച്ചു. പിരിവേറിയപ്പോൾ മുതലാളികൾക്കു ലാഭം കിട്ടി. പുതു യന്ത്രശാലകൾ ഏറ്റെടുത്തു. ഇങ്ങനെ മുതലാളികളും തൊഴിലാളികളും ഒരുവിധം സുഭിക്ഷമായി കഴിച്ചു.

ആവിധി യന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഇക്കഥ എല്ലാം മാറി വില്യുല്ക്കതി പ്രചാരം വന്നപ്പോൾ, വേലയ്ക്കു ആളുകൾ കുറച്ചു മതി എന്നായി, മുതലാളിമാർ അനവധിപേരെ പിരിച്ചുവിട്ടു. പിരിച്ചവർ പണി ഇല്ലാതെ ബഹളം തുടങ്ങി; സംഘംകൂടി മത്സരവും ഹാത്താലും ആരംഭിച്ചു. അതുകൊണ്ടു കടുങ്ങിയില്ല മുതലാളിമാർ. വില്യുല്ക്കതിയുടെ സഹായം കൊണ്ടു യന്ത്രശാലകൾ മൊത്തമായി കണക്കില്ലാത്ത സാധനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. തൊഴിലാളികൾക്കു പട്ടിണിയുമായി. ഇതാണ് ഇന്നത്തെ നില. സാധനങ്ങൾ ധാരാളം; അതിനതിനു ദാരിദ്ര്യം കൂടുതലും.

ഓരോ നാട്ടിലുമുള്ള തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ കണക്കു കേട്ടാൽ ഞെട്ടിപ്പോകും. തൊഴിൽ പ്രമാണങ്ങളായ രാജ്യങ്ങളിലാണു തെണ്ടിനടക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം കൂടുതൽ. ഇംഗ്ലണ്ട്, ജർമ്മനി, അമേരിക്ക മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ കോടിക്കണക്കിനു ആളുകൾ തൊഴിലില്ലാതെ വലയുന്നു. ഇതിനു പരിഹാരം ഇന്നേവരെ ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. സോവിയറ്റ് റഷ്യൻ സമാരംഭിച്ചിട്ടുള്ള സമത്വസമ്പ്രദായം എത്രമാത്രം ഫലപ്രദമാണെന്നും പ്രാ

യോഗികമാണെന്ന് കണ്ടുതന്നെ അറിയണം. ലോകമൊട്ടുക്കു പുരാതന കാലമുതൽ നിലനിന്നുവരുന്നതാണ് അസമതപവും, തന്നിച്ചുറയ മേന്മയും എളിമയും. അതു പാടേ തുടച്ചുകളഞ്ഞു, ധനമെല്ലാം പൊതുസ്വത്തായി ഗണിച്ചും, ധനികനെന്നും ഭരിദ്വനെന്നും ഭേദമില്ലാതെ, ഒന്നുപോലെ അനുഭവിപ്പിക്കാൻ സർവ്വേശ്വരനെന്നപോലും അതു എളുപ്പമല്ല. അഥവാ, ഒരു നാട്ടുകാർ അപ്രകാരം ചെയ്തു എന്നിരിക്കട്ടെ; മറ്റുള്ളവർ സമ്മതിക്കുമോ? പണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, ഗതാഗതവൈഷമ്യംനിമിത്തം ഒരു രാജ്യത്തിന്നു മറ്റുള്ളവരുടെ മുഖംനോക്കിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. ഇന്നോ? ലോകമൊട്ടുക്കു ഒന്നായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ദൂരമെന്നുള്ളതു ഇല്ലാതായി. സാമീപ്യംകൊണ്ടും, കൂടുവടംകൊണ്ടും, ഇടപാടുകൾകൊണ്ടും ലോകമൊട്ടുക്കു ഒരു തറവാടായി, അംഗങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന മത്സരം വളർച്ചവരുന്ന പരത്താവതാം ശതാബ്ദത്തിൽ നടപ്പായിരുന്ന പ്രജാപ്രഭുത്വബോധത്തിനുപോലും ഉടമ്യത്തിന്റേതായിത്തീർന്നുവന്നു. ഇന്നു യൂറോപ്പിൽ സാധാരണമായി കാണുന്നത്, പരമ്പരാഗതമായ രാജാവായാലും പ്രജാപ്രതിനിധിപുരുഷനായാലും ഒരാളല്ലാതെ അനവധി ജനങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നായിട്ടും ഭരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. ചട്ടംകെട്ടാനും നടത്താനും ഒരു കൂട്ടർതന്നെ ആകുന്നതുതന്നെയാണ് കലാപം. അതു വ്യവസ്ഥിതഭരണമാകയില്ല. മേലോ വെണ്ണം കീഴെന്നുള്ള ബോധമാണ് ഏതു വ്യവസ്ഥയുടെയും മൂലം.

മുതലാളിത്തത്തിൽനിന്നു മുളയ്ക്കുന്നതാണ് സാമ്രാജ്യമത്സരം. ആ ബോധം മത്സരത്തിന്നു നിദാനമാകുന്നു. ഓരോ രാജ്യത്തിന്നും അഹന്തയുണ്ടാകുമ്പോൾ സ്വരാജ്യമെന്ന ബോധമുളവാകുന്നു. ഓരോന്നാടും സ്വന്തം മേന്മയ്ക്കു പ്രയത്നിക്കുന്നു. അതിനേൽ കലഹം ഉടലെടുക്കുന്നു. തെഴിലുകൾക്കു വേണ്ടുന്ന അസംസ്കൃതങ്ങളായ ചരക്കുകൾ ശേഖരിക്കാനും പരിഷ്കൃതികുറഞ്ഞതോ ശക്തി കുറഞ്ഞതോ ആയ ഭേദത്തെ കൈയ്യേറി വ്യാപരിക്കുന്നു. യന്ത്രനിർമ്മിതങ്ങളായ സാധനങ്ങളെ വ്യാപാരംചെയ്തു ധനമാർജ്ജിക്കുന്നതിന്നു മത്സരിക്കുന്നു. സ്വരാജ്യവ്യവസായാഭിവൃദ്ധിക്കു മുന്നോട്ടുചരക്കുകൾക്കു തീരുവയും ചുങ്കങ്ങളുമെപ്പറ്റത്തുന്നു. അതിനാൽ സാമാനവില കൂട്ടുമ്പോൾ മറ്റുരാജ്യക്കാരുടെ വിലയ്ക്കു താരതമ്യംനേടാൻ, കൂലി കുറച്ചും രാവേല നടത്തിച്ചും പരിഹാരം വരുത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ നൂലാമാലയായി ഒന്നു തിരിഞ്ഞു മററാനായി ലോകചക്രം ചുറ്റുന്നു.

നോക്കണം! നവീനശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധികൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സങ്കടം! അനവധി നന്മകൾ അതുകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുണ്ട്; ഭോഷവും ഒട്ടും കുറവല്ല. മത്സരം മുക്കിപ്പോയതാണ് അതിന്റെ ഇരുണ്ടമുഖം വെളിപ്പെടുന്നത്. എല്ലാ മത്സരത്തിന്നും അറ്റകൈ ബലപ്രയോഗമാണ്. കഴിഞ്ഞ മഹായുദ്ധം

ത്തിൽ കണ്ടില്ലേ നവീനശാസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങളുടെ കരിമുഖം. എന്തെല്ലാം പുത്തൻപുത്തനായ മാരണയന്ത്രങ്ങളാണു പുറപ്പെട്ടത്! ഇന്നു ഇററലി അബിസീനിയെ അടക്കിയതെങ്ങിനെ? സേനാവ്യയോധനം, യഥായുധം നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായം, പണ്ടത്തെ വില്യമവിനുമൊപ്പം, പമ്പകടന്നിരിക്കുന്നു. യന്ത്രത്തോക്കുകളും, പീരങ്കികളും, ടാങ്കും, വിമാനവും, ബാംബും, വിഷവായുവും പാതാളക്കപ്പലുകളുമാണ് ഇന്നത്തെ സംഗ്രാമയുധങ്ങൾ. വാളും, പരിചയും, കന്തവും, ഇഴട്ടിയും, കറാരിയും കേവലം കൈതുകാലയപ്രദർശനസാധനങ്ങൾ മാത്രം. സിജോൻകീഴ്വാ എന്ന സ്സെയിൻരാജ്യക്കാരൻ എവിടെനിന്നും ആകാശത്തിൽ കയറാനും എവിടെയും ഇറങ്ങാനും അതിവേഗത്തിൽ പറക്കാനും തക്ക 'ആട്ടോഗീറോ' എന്നൊരു വിമാനം കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നത്രെ! ഏതു സമയത്തും ഏതു രാജ്യത്തെയും, ശലഭസമാനം, വിമാനപ്പട ഏറി ബാംബറിന്റെ ഭസ്മീകരിക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. രോഗാണുസംഭൃതങ്ങളായ ആഗ്രേയഗോളങ്ങളെ വഷിക്കുന്ന രാക്ഷസന്മാരും ഇല്ലാതില്ല. പണ്ടുണ്ടായിരുന്നതായി പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന ദിവ്യാസ്രങ്ങളും ഇവയായിരുന്നോ എന്ന് ആരുകണ്ടു!

നവീനശാസ്ത്രഗവേഷണങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ള ഈവക കൂടായന്ത്രങ്ങൾ ലോകത്തെ ഭയാനകമാവണ്ണം ഒരു വഴിയിൽ നശിപ്പിക്കുന്നു; മററൊരുവഴിയിൽ അത്യന്തം സുഖലഭങ്ങളായ സാധനങ്ങളെ നിർമ്മിച്ച ഭൂമിയെ സ്വർഗ്ഗമാക്കുന്നു. സഹകരണം, സാധനസൗഖ്യം, സഞ്ചാരസുഖം മുതലായി കണക്കില്ലാത്ത അനുഗ്രഹങ്ങൾ ഒരുക്കെയിൽ; മററൊക്കെയിൽ ബ്രഹ്മാസ്രം മുതലായ സംഹാരായുധങ്ങൾ; ഇങ്ങനെ ഇരുക്കെയ്യോടുകൂടിയ മുതിർന്നാണ് നവീനപരിഷ്കാരം.

ഇശ്ശാവാസ്യം

(കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ., ബി. എൽ.)

ഡാക്ടർ എൽ. എ. രവിവർമ്മ അവർകൾ സര്യാലോചനം പ്രസാധനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകം സംസ്കൃതവിത്തരായ മലയാളികളുടെ നിഷ്പേക്ഷമായ ആദരത്തെ അർഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭഗവൽഗീതാവ്യാഖ്യാനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ തന്നെ "ശങ്കരാചാര്യന്മാർ

അതിനെ ക്രൂരകഷ്ടമായും വിശദമായും വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കെ ഇനി ഇവരെല്ലാം എത്രപറയാനാണ്?" എന്ന് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച ചിലർ പോലും ചോദിച്ചു കേൾക്കുകയുണ്ടായി. ഇവരെയെല്ല സംസ്കൃതചിന്തകൻ പറയേണ്ടതു്. വിചിന്തനശക്തിയെന്നുള്ളതു മറ്റുള്ളവർക്കു പ്രവേശനാവകാശമില്ലാത്തവണ്ണം യാതൊരാലായുഷ്ണനെയും പേരിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രദേശമല്ല. ക്ഷോഭക്ഷമമായ ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തെപ്പറ്റി നിരുത്തരമായ വിധിയാണു തന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു യാതൊരാലായുഷ്ണം ശരിക്കേണ്ടതുമില്ല. യഥാർത്ഥമായി ആചാര്യപദത്തെ അർഹിക്കുന്നവരായതന്നെ അപ്രകാരം ഭ്രമിച്ചുപോയിട്ടില്ല. നേരേമറിച്ച്, "ഞാൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞു; മറ്റുള്ളവരാൽ ഉപരിചിന്തനീയം" എന്നിങ്ങനെ ഗഹനവിഷയങ്ങളെ വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ചില ആചാര്യന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

“യുക്തിയുക്താ പ്രഗുഹ്ണീയാൽ ബാലാദപിവിചക്ഷുനഃ രവേരവിഷയം വസ്തു കിന്നു ദീപഃ പ്രകാശയേൽ”

എന്ന അഭിജ്ഞാവാചനം സർവ്വമാ ആദരണീയമത്രെ. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ശങ്കരാചാര്യന്മാരിൽ നിന്നു വിയോജിച്ച ഡാക്ടർ രവിവർമ്മാ തന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ എന്തെങ്കിലും സ്വപക്ഷത്തെ യുക്തിപൂർവ്വം സമർത്ഥിച്ചുണ്ടാൽ അതു് ആക്ഷേപത്തിന്വസരം നൽകുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അഭിനന്ദനീയമായിരിക്കുകയെ ഉള്ളു. ഉപനിഷദാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവയുടെ പദ്ധതിയിൽ ചിന്തിതാത്മ്യചിന്താമണികളാണെന്നുതന്നെ പറയാം. ചിന്താവിശാരദരായ മഹാത്മാക്കു് അവയെ സ്വാഭിപ്രായങ്ങൾക്കനുരൂപമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലൈതം, വിശിഷ്ടലൈതം, അലൈതം, ഈ ഭിന്നപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തകരായ ആചാര്യന്മാർ അവയെ അപ്രകാരം വ്യാഖ്യാനിച്ചു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബംഗാൾദേശക്കാരനായ ഒരു പണ്ഡിതൻ ഇശ്ശാവാസ്യോപനിഷത്തിനു ശാങ്കേയസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കനുക്രമമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതായും പറയുന്നു.

എന്നാൽ ഡാക്ടർ രവിവർമ്മായുടെ വ്യാഖ്യാനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇത്രയൊന്നും വാദിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഉപനിഷത്സാരസർവ്വസ്വമായ ഭഗവൽഗീതയ്ക്കു്, യഥാമതി, ശ്ലാഘ്യമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തെ രചിച്ചതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഏതൊക്കെ ഉണ്ടെന്നായ ഇശ്ശാവാസ്യത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. രണ്ടിലും താൻ ശങ്കരാചാര്യരെ അതിഗമിക്കുന്നു.

തായി അദ്ദേഹത്തിന് ഭാവമില്ല. ആ പുണ്യകീർത്തനന്റെ കാലടികളെ അന്നു വർത്തിച്ച്, കൃതവിദ്യയും ജിജ്ഞാസുക്കളുമായ ഇന്നത്തെ യുവാക്കന്മാർക്കു കറേക്കടി ഹൃദയംഗമമായ രീതിയിൽ അവയെ വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതേയുള്ളൂ എന്നു രണ്ടു വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടേയും ആരഭണത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ പാശ്ചാത്യസാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനമാകട്ടെ അല്പാത്മവിദ്യയുടെ പ്രഥമഘട്ടങ്ങളെ കടന്നിട്ടുള്ള വർഷ മാത്രം സുഗമമായ രീതിയിലാണിരിക്കുന്നത്.

പ്രാപഞ്ചികബന്ധങ്ങളെയെല്ലാം സമ്പൂർണ്ണമായി, ശരീരയാത്രയിൽ പോലും നിഷ്കാമനായി വിജനവാസിയായി തപസ്സുചെയ്തു മോക്ഷം സ്വപദിക്കണമെന്ന ഉപദേശിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാകയാൽ അല്പാത്മവിദ്യ സാധാരണമാർക്കു ഉപപന്നമല്ലെന്നു ഭ്രമിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. എന്നാൽ “അസക്തസ്സഖമനഃപത്ര” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള തുപോലെ വിഷയങ്ങളാൽ ബലനാകാശം വിഷയസുഖങ്ങളെ അനഭവിക്കുക; പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗവും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവും യോജിപ്പിച്ച ജീവിതത്തിൽ വന്നുകൂടുന്ന കർത്തവ്യങ്ങളെ നിവൃത്തിയാക്കുക; മുരടിക്കുന്നതിൽ താമരയിലയിലെ നീർത്തുള്ളിപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ജീവിക്കുക എന്നെല്ലാമാണു അല്പാത്മവിദ്യയുടെ നിർദ്ദേശമെന്നു ഗീതാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അത്ഥം മനസ്സിലാക്കി പഠിക്കുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരമത്രെ ജനകാദിസിദ്ധന്മാർ ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നതു്.

ഭാരതീയരുടെ അല്പാത്മവിദ്യയും പ്രായോഗികജീവിതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ അവർ വിസ്മരിക്കയും അവ രണ്ടും പരസ്പരം നിരാകരിക്കയും ചെയ്തതിനാലത്രെ അല്പാത്മവിദ്യയ്ക്കു ഇന്നു നാം കാണുന്ന അവസാരം നേരിട്ടതെന്നു സർ രാധാകൃഷ്ണൻ ഈയിടെ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. പൂർവ്വാപാശ്ചാത്യന്മാരുടെ മതങ്ങളെ യഥാശക്തി ഗ്രഹിച്ചിച്ച്, അവയെപ്പറ്റി ചിലതെല്ലാം പ്രസംഗിക്കുകയല്ലാതെ ഇന്നു ഭാരതീയർക്കു അല്പാത്മവിദ്യാധ്യയനമെന്നു പറയാൻ വല്ലതുമുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കണം. ഇതുകൊണ്ടു ഇവർ ഇൻഡ്യയിലെ അല്പാത്മവിദ്യാവികാസത്തിന്റെ പരിത്രം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമേ പറയാൻ തരമുള്ളൂ. കവിളകുന്നാദാദികൾ ഇത്രമാത്രംകൊണ്ടു സംതൃപ്തരായി സ്വപ്നലീയെ ശാശ്വതമായി വ്യാപരിപ്പിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ സാംപ്രദൈശിഷികാദിവിഭിന്നദർശനങ്ങളെ അവർ സ്ഥാപിക്കുമായിരുന്നെന്ന് എങ്ങനെ വിചാരിക്കാം?

ഹിന്ദുക്കളുടെ അല്പാത്മവിദ്യയും പ്രായോഗികജീവിതവും തമ്മിൽ അകന്നുതൂനിമിത്തം അല്പാത്മവിദ്യയ്ക്കു മാത്രമല്ല, ഹിന്ദുമതത്തിനുമത്രമല്ല, ഹിന്ദുസമുദായത്തിനും അവസാരം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“വിദ്യാവിനയസമ്പന്നേ ബ്രഹ്മജ്ഞ ഗവി ഹസ്തിനി ശൂനി ചൈവ ശപപാകേ ച പണ്ഡിതാസ്സമദർശിനഃ”

“ജാത്യാപീഠശപപാകസ്തപി നിഹിതമനഃകമ്ബവാഗീദ്രിയാത്മ- പ്രാണോവിശ്വപുനീതേ; ന്നുവിമുഖ മനാസ്തപൽപദാദിപ്രവർത്തുഃ.”

എന്നും മറ്റും അനവധി വിശിഷ്ടാപദേശങ്ങൾ നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുണ്ട്. അവയെ വേണ്ടവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി ആചരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അധഃകൃതരെന്നു ചില സമുദായങ്ങളും അവരുടെ മതപരിവർത്തനസംരംഭങ്ങളുമൊന്നുംകൂടാതെ, നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ജീവിതം എത്ര പ്രശാന്തമധുരമായിരുന്നേനെ! ഇവയുടെ പ്രാമാണ്യത്തെപ്പറ്റി ആരെങ്കിലും വാദിച്ചാൽ “അതെല്ലാം ആ നിലയിലെത്തിയവർക്കാണ്; നമുക്കു പ്രമാണങ്ങൾ വേറെ” എന്നായിരിക്കും മാമൂലനായുടെ പ്രതിവാദം. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ മൗലികസിദ്ധാന്തങ്ങളടങ്ങിയ ഉപനിഷദാദിഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഒരുവിധമായ വിദ്യാഭ്യാസവും വാചിനതശീലവുമുള്ള വർക്കു സഗ്രഹമാവണ്ണം വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയുന്നവർ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു വലിയൊരു പുണ്യകർമ്മമായിരിക്കും. മിഥ്യാബോധങ്ങളുടെ ആക്രമണത്താൽ ഇത്തിരം പിടിച്ചു മരം പോലെ ക്ഷീയമാണമായ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ പ്രത്യുത്ഥാനത്തിന് അനവധമായ ഹസ്താവലംബമായും ഇരിക്കും. അതിനാൽ ഡാക്ടർ രവിവർമ്മ ഈ വിഷയത്തിൽ ചെയ്യുന്ന അശ്രാന്തപരിശ്രമത്തെ മലയാളികൾ ഹൃദയപൂർവ്വം ശ്ലാഘിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ന്ററിൽപരം ഉപനിഷത്തുകൾ ഉള്ളതായി പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ ഉപനിഷത്തുകളാണു അതിപ്രാചീനങ്ങളും പ്രധാനങ്ങളുമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇവയെല്ലാം ഓരോ വേദങ്ങളോടു അനുബന്ധിതങ്ങളാണെന്നുമാത്രമല്ല, ഇവയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന തത്വങ്ങളിൽ പലതും വേദമന്ത്രങ്ങളിൽ അവിടവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായും കാണാം. ശുക്ലയജുർവേദത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള രണ്ടുപനിഷത്തുകളിൽ ഒന്നു ബൃഹദാരണ്യകമത്രെ. മറേറതാണു പ്രസ്തുതമായ ഇശാവാസ്യം. ഇതിൽ പതിനെട്ടു മന്ത്രങ്ങളാണുള്ളതു്. ആദ്യത്തെ മൂന്നു മന്ത്രങ്ങൾ നിഷ്കാമകർമ്മത്തെ ഉപദേശിക്കയും പിന്നത്തെ അഞ്ചു മന്ത്രങ്ങൾ ബ്രഹ്മത്തെ നിവ്വചിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നത്തെ ആറു മന്ത്രങ്ങൾ ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽക്കാരത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം നിദ്ദേശിക്കുന്നു. ശേഷിച്ച നാലു മന്ത്രങ്ങളോണ്ടു ബ്രഹ്മത്തെ വാഴ്ത്തിയും പ്രാർത്ഥിച്ചും ഗ്രന്ഥം അവസാനിക്കുന്നു.

ഈ മന്ത്രങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഡാ. രവിവർമ്മ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പ്രതിഭാവിശിഷ്ടത പ്രതിപാദനചാതുരിയും അനല്പം തന്നെ. മന്ത്രങ്ങളെ അനവധിച്ച് ആകപ്പാടെയുള്ള അർത്ഥപരഞ്ഞു തുച്ഛനാകാതെ, “വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾക്കണമെങ്കിലിന്നു മഹോത്സവം” എന്നാണു ഡാക്ടറുടെ ഭാവം. എങ്കിലും വ്യഥാ സ്ഥൂലതയ്ക്കിടംകൊടുക്കാതെ അദ്ധ്യാത്മവിദ്യാർത്ഥികൾ ദൃഢവും വ്യക്തവുമായ അർത്ഥപ്രതീതിയുണ്ടാകാൻ വേണ്ട ശബ്ദവിസ്തരമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ എന്ന് അതിശയോക്തികൂടാതെ പറയാം.

ഒന്നാമത്തുതിൽനിന്നു ശിഷ്യൻ പ്രധാനമായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മിഥ്യാത്വത്തെയാണല്ലോ. ദൃശ്യത്തിന്റെ സർഭാഭാവം മനസ്സിൽ അതിനെക്കുറിച്ചുണ്ടാകുന്ന പ്രതീതിയെ ആശ്രയിക്കുന്നു എന്ന് ആദ്ധ്യാത്മികനും മനസ്സിൽ പ്രതീതി ഉണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും ദ്രവ്യത്തിന്നു നിത്യമായ സർഭാവമാണുള്ളതെന്നു ഭൗതികനും വാദിക്കുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള തികഞ്ഞ ഭൗതികനെ ആദ്ധ്യാത്മികന്റെ നിലയിലേക്കു പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്നത് ഒട്ടും സുകരമല്ല.

“ദൃശ്യമാകുമിപ്പ്രപഞ്ചം നശ്വരമതെങ്കിലും
ദൃശ്യമാകുമിപ്പ്രപഞ്ചം നശ്വരമതെങ്കിലും

എന്ന ചോദ്യം ശരിയെന്നാണു മിക്കവാറും പ്രഥമചിന്തയിൽ തോന്നിപ്പോകുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള വക്ത്ര പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മിഥ്യാത്വം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാൻ ഡാക്ടർ സുഖീകൃതമായ ഒരു വിവരണംതന്നെ ചെയ്യുന്നു. സമർത്ഥനായ ഒരുദ്ധ്യാപകനെപ്പോലെ ആവർത്തിച്ചുപറഞ്ഞും ഹൃദയഗ്രാഹികളായ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിച്ചും വിവക്ഷിതാർത്ഥത്തെ വിശദമാക്കാൻ അദ്ദേഹം ഗാഢമായി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രമം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബ്രഹ്മത്തെ നിർവചിക്കുന്ന നാലുമുതൽ എട്ടുവരെ അഞ്ചു മന്ത്രങ്ങൾ അദ്ധ്യാത്മവിദ്യയിൽ പ്രവേശം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ശിഷ്യന് അത്ര സുഗമങ്ങളല്ല. അവയെ അനവധിച്ചു ചുരുക്കത്തിൽ ഒരർത്ഥം പറയുന്നവച്ചാൽ ശിഷ്യൻ വ്യാമോഹജനകമായ വചോധൂമികയിൽ അകപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞേക്കാം ഉള്ളു. പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ പ്രതീതിയുണ്ടാകാൻ പ്രയാസം. ഇവിടെയും ഡാ. ടി.യുടെ വ്യാഖ്യാനം വളരെ ഉപകരിക്കുന്നു. അതാതു മന്ത്രങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതല്ലെങ്കിലും അവയുടെ അർത്ഥത്തെ വിശദമാക്കാൻ ആവശ്യമുള്ള മറ്റു അദ്ധ്യാത്മതത്വങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളായ ഉദാഹരണങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം മന്ത്രങ്ങളുടെ വിവക്ഷിതാർത്ഥത്തെ ചുണ്ണമായി വിവരിക്കുന്നു. വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ആദ്യത്തം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ ഹൃദയം മറ്റൊരു സരളത ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനൊരു ഭൂഷണമത്രെ.

അവിദ്യയെ മാത്രം ഉപാസിക്കുന്നവന്റെ ഗതി കഷ്ടമാണെങ്കിലും വിദ്യയെ മാത്രം ഉപാസിക്കുന്നവന്റെ ഗതി കഷ്ടതരമാണെന്ന് ഒൻപതാം മന്ത്രം പറയുന്നു. ഇതു ശിഷ്യൻ ഭൂമം ജനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രഹേളികപോലെയാണിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെവിദ്യാവിദ്യകളുടെ സ്വരൂപത്തെ വിവരിച്ചു രണ്ടിന്റേയും സഹായത്തോടുകൂടിയേ പരമപദപ്രാപ്തി സിദ്ധിക്കുമുള്ള എന്നു യുക്തിപൂർവ്വം സമർത്ഥിക്കുന്നു. പതിനൊന്നാം പതിമൂന്നാം മന്ത്രങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ദൃഢീകരിക്കുന്നു. അവിദ്യയ്ക്ക് അഗ്നിഹോത്രാദികർമ്മങ്ങളെന്നും വിദ്യയ്ക്ക് ദേവതാജ്ഞാനമെന്നും പൂർവാചാർത്ഥന്മാർ അർത്ഥം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്ക് വിശാലതരമായ വ്യാപ്തിനൽകി ഭൂതികജ്ഞാനമെന്നും ആധ്യാത്മികജ്ഞാനമെന്നും ഡാക്ടർ ചെയ്യുന്ന അർത്ഥകല്പന ഉപപന്നമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശങ്കരഭാഷ്യം വെളിച്ചം വായിക്കുന്നപക്ഷം അവിദ്യയ്ക്ക് ആചാര്യർ നൽകുന്ന അർത്ഥബോധത്തെ ആധുനികരീതിയിൽ ഒന്നു വികസിപ്പിക്കയാണു ഡാക്ടർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. അവിദ്യതന്നെയാണു വിദ്യയായി പരിണമിക്കുന്നതെന്നു ഭാഗവതസംക്ഷേപമായ നാരായണീയത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു!

“സതേപനാസത്തയാ വാ ന ച ഖലു സ

ഭസതേപന നിർവാച്യരൂപാ

ധത്തേ യാസാവവിദ്യാ തുണപ

ണിമതിവദപിശ്യദൃശ്യാവഭാസം

വിദ്യാതപം സൈവ യാതാ ശ്രുതിവചന

ഖവൈര്യൽകൃപാ സ്വരൂപാഭേ

സംസാരാരണ്യസ്വദൃശ്തടന പരതൃതാ-

മേതി തസ്സൈ നമസ്തേ.”

ഇതുതന്നെയാണു് ഇന്നത്തെ സയൻസും പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ഭൗതിക ജ്ഞാനത്തിന്റെ പരമോച്ചത്തിലെത്തുമ്പോൾ അധ്യാത്മജ്ഞാനത്തിന്റെ കിരണങ്ങൾ ദൃശ്യമാകുന്നു എന്നു ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ശാസ്ത്രകോവിദന്മാരും വ്യക്തമായോ അഗ്വ്യക്തമായോ സമർത്ഥിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ ഡാക്ടറുടെ വ്യാഖ്യാനം അതിദീപ്തമായിപ്പോയെന്നു ചിലർ വിചാരിച്ചേക്കാം. അങ്ങനെയല്ല; കടുകിൽ കടലടച്ചതുപോലെയുള്ള ഈ മന്ത്രങ്ങളുടെ സംക്ഷിപ്തരൂപവും വിഷയത്തിന്റെ ഗഹനതയും വിചാരിച്ചാൽ അധ്യാത്മവിദ്യ പഠിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു ശിഷ്യനു് ഈ പ്രതിപാദനം ഒട്ടാ ദീർഘിച്ചിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഉപനിഷദാകൃഷ്ടങ്ങളെ ആ

ധൂനികശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളോടു യോജിപ്പിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കുക; ആ ശാസ്ത്രങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള തത്വങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ ഉദാഹരിക്കുക; ഇതിലെല്ലാം ഡാക്ടർ രവിവർമ്മാ കാണിക്കുന്ന ഉത്സാഹം പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നു. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശീതാവ്യാഖ്യാനത്തിലും കാണുന്നുണ്ട്. ഫിന്റമതത്തിന്റെ മൗലികതത്വങ്ങൾ ഏതുകാലത്തിനും ഏതുമതത്തിനും യോജിക്കുമെന്നു നമുക്കുള്ള അഭിമാനം സാധുവാകണമെങ്കിൽ ഉപനിഷദാഭിഗ്രന്ഥങ്ങളെ കഴിയുന്നതും ഈ രീതിയിൽതന്നെയാണു വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ചിലയിടങ്ങളിൽ ചിന്താശീലനായ വായനക്കാരനു വൈമര്യാദമുണ്ടായെന്നുവരാം. അതുണ്ടാകേണ്ടതുതന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ വായനക്കാരൻ ചിന്താശീലനല്ല, ഡാക്ടർ വ്യാഖ്യാതാവുമല്ലെന്നു പറയേണ്ടിവരും.

പതിനഞ്ചാംമന്ത്രത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ഹൃദ്യമായിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ നാനാത്വം ശുദ്ധമായ സത്യസ്വരൂപത്തെ മറയ്ക്കുന്നു എന്നാണിവിടെ പറയുന്നത്. ഈ നാനാത്വത്തെ പരബ്രഹ്മബോധംകൊണ്ടു നിരീകരിക്കണമെന്നാണല്ലോ ഒന്നാംമന്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞത്.

“Life, like a dome of many-coloured glass,
Stains the white radiance of Eternity.”

എന്നിങ്ങനെ ഇംഗ്ലീഷ്കവിശ്രേഷ്ഠനായ ഷെല്ലി നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് ഏകദേശം ഈ മന്ത്രത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെത്തന്നെയാണു്. ഫിന്റക്കുളുടെ അധ്യാത്മവിദ്യ യൂറോപ്പിൽ പ്രവേശിച്ചതിന്റെ ശേഷമാണു് വേഡ്സ് വത്ത്, ഷെല്ലി മുതലായ കവികൾ കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്തതെന്നും അതിന്റെ മുദ്ര അവരുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ കാണാനുണ്ടെന്നും പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ കാണുന്ന ആശയസാമ്യം അപ്രകാരമുള്ള ഒരു മുദ്രയാണെന്നു പറയാമോ? പതിനഞ്ചാംമന്ത്രത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ഈ പ്രപഞ്ചവനികയുടെ സ്വഭാവത്തെയും അതിനെ നീക്കി ‘സത്യധർമ്മ’ത്തെ സാക്ഷാൽകരിക്കാനുള്ള അല്പാസത്തിന്റെ രീതിയേയും സംക്ഷേപമായി ഉപന്യസിക്കുന്നു.

ഇതിനപ്പുറമുള്ള വ്യാഖ്യാനത്തെക്കുറിച്ചു വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ഈ ഉപനിഷന്മന്ത്രങ്ങളുടെ മനോഹാരിതയേയും മാഹാത്മ്യത്തേയും ഏകദേശം വർണ്ണിക്കുക! ഇവയുടെ ശ്രദ്ധായുക്തമായ പാരായണം ഏതുകാലത്തും ഏതു ജനങ്ങളുടേയും ബുദ്ധിയെ ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ നയിക്കാൻ ഏതു പര്യാപ്തമായിരിക്കുന്നു! പതിനഞ്ചാമതു മുതൽ പ്രാർത്ഥന

നാരൂപത്തിലുള്ള നാലു മന്ത്രങ്ങൾ ഫിറക്കുക്കൊന്നുപോലെ മറ്റേതു മതക്കാർക്കും വൈമനസ്വലേശക്രൂടാതെ ഉപയോഗിക്കാവുന്നവയാണ്. എന്തിനു പറയുന്നു? ഉപനിഷത്തുകൾക്ക് എന്റെ പ്രശംസ ആവശ്യമെന്നോ? സൂര്യനെക്കാണാൻ മെഴുകുതിരി കത്തിച്ചുനോക്കണമോ?

ഭൗതികവിദ്യയിലും അധ്യാത്മവിദ്യയിലും ഒരുപോലെ ഉത്സുകനായ ഡാക്ടർ രവിവർമ്മാഗീതയെത്തുടൻ ഉപനിഷത്തുകൾ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചറിയാൻ സൗകര്യമില്ലാത്ത മലയാളികൾക്ക് ഒരനുഗ്രഹമെന്നത്രേ കരുതേണ്ടതു്. മാതൃഭാഷയ്ക്കു വിലയേറിയ ഒരു നേട്ടമാണ് അദ്ദേഹം നേടുന്നത്. ഡാക്ടറുടെ ഈ സമുദ്യമത്തെ ധന്യവാദപൂർവ്വം അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസതത്വങ്ങളും പ്രാചീന ഭാരതീയാദർശങ്ങളും

(മാതൃ ഫു. കഴുവേലി.)

ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രം തികച്ചും പാശ്ചാത്യമായിട്ടാണ് നാം ഇപ്പോൾ കരുതിവരുന്നത്. നവീനാദ്ധ്യാപനം, നവീനമനശ്ശാസ്ത്രം, മോണ്ടിസ്സോറി, ഡാൾട്ടൻ, പ്രോജക്ട്, പ്ലേവേ ആദിയായ നവീനരീതികൾ ഇവയെല്ലാം മോട്ടാറൊ, കമ്പിത്തപാലോ, വിമാനമോ പോലെ ആധുനിക പാശ്ചാത്യകണ്ടുപിടിത്തങ്ങളായി പ്രായേണ ഗണിച്ചുവരുന്നു. ഇദാനീനതവിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രം പാശ്ചാത്യചിന്തയുടേയും, പരീക്ഷണങ്ങളുടേയും ഫലമാണെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമായ സംഗതിയാണെന്നിരുന്നാലും, അതിലെ പല മൗലികതത്വങ്ങളും ഭാരതത്തിനു ചെറും ചുത്തരിയല്ലെന്നുള്ളതു് അധികമാരും മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസതത്വങ്ങൾ പഠിക്കുകയും രീതികൾ പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരിൽ അധികമാളുകളും അവ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അപ്രായോഗികമെന്നു ഗണിക്കുന്നവരാണ്. ഇതിൽ കുറെ പരമാർത്ഥം ഇല്ലായ്ക്കുമില്ല. മോണ്ടിസ്സോറിസിസ്റ്റവും കിൻടർഗാർട്ടൻ രീതിയും പ്രോജക്ട് സമ്പ്രദായവും പഠിച്ചു പരിശീലനം കഴിച്ചിറങ്ങുന്ന ഒരുദ്ധ്യാപകൻ അയാളുടെ സ്കൂളിൽ ഇവയൊന്നിനുമുള്ള

ഉപകരണങ്ങളും സൗകര്യങ്ങളും ഇല്ലെങ്കിൽ എന്താണപ്രയോജനം. ആധുനികരീതികൾ അപ്രായോഗികങ്ങളും, ആധുനികതത്വങ്ങൾ ആദർശപരങ്ങളും ആണെന്നു സമാശ്വസിച്ചു ട്രെയിനിംഗ് കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യാപകൻ അയാളുടെ പഴയ സ്വന്തം രീതികളേയും തത്വങ്ങളേയുംതന്നെ പ്രായേണ അപലംബിച്ചുപോകുന്നു.

ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രപഠനം നമ്മുടെ പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസരീതികളെപ്പറ്റി അവജ്ഞയും വെറുപ്പും ഉളവാക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസകുശലന്മാരുടെ നവീനാദ്ധ്യാപനശാസ്ത്രങ്ങളും പുതിയപുതിയ പേരുകളോടുകൂടിയ രീതികളും പഠിച്ചുതുടങ്ങിയതോടുകൂടെ നമ്മുടെ പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസരീതികൾ അശാസ്ത്രീയമെന്നും, അനന്യോജ്യമെന്നും വിശ്വസിച്ചുതുടങ്ങി. നമ്മുടെ പഴയ എഴുത്തുകുരികളേയും ആശാന്നാരേയും ആമുഖശാഖം പരിത്യജിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ആഭിപ്രായം ഗവണ്മെന്റിനും ജനങ്ങൾക്കും പരക്കെ ഉണ്ടായി. പുതിയ നിയമങ്ങളും വ്യവസ്ഥകളും അനുസരിച്ചുള്ള പ്രൈമറിവിദ്യാലയങ്ങൾ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിത്തറയും ആധുനികപാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രവും പ്രയോഗരീതികളും നമ്മുടെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ശിക്ഷാക്രമപരിശീലനപദ്ധതിയും ആയിത്തീർന്നു.

അനേകന്മാരാണ്ടുകൂടായി അഭിവൃദ്ധിചീനമായും, പ്രയോഗപൂർവ്വമായും സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ ആധുനികപാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രത്തോടൊപ്പം പുരോഗതിയും പൂർണ്ണതയും വ്യാപകതയും നമ്മുടെ പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസാദർശങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു പരമാത്മംതന്നെ. എങ്കിലും അവയിൽ അംഗീകൃതങ്ങളും, അനുകരണീയങ്ങളും ആയ പല അനൗപന്വത്തുകളും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു അഭിമാനപരസ്സരം സ്മരിക്കേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. ഏറ്റവും ആധുനികങ്ങളെന്നും, തികച്ചും പാശ്ചാത്യങ്ങളെന്നും നാം ഗണിച്ചുവരുന്ന പല പാശ്ചാത്യരീതികളിലും സമ്പ്രദായങ്ങളിലും പ്രാചീനഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസാദർശങ്ങൾ മൗലികതത്വങ്ങളായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നമ്മിൽ പലരും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങൾക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും കാലദേശപരിതസ്ഥിതികൾക്കും യോജിച്ചവിധത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസാദർശങ്ങളും മുറകളും ഉണ്ടായെങ്കിൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം ഫലദായകവും അഭിവൃദ്ധിപരവും ആയിത്തീരുകയുള്ളൂ. അതിന് ആധുനികപാശ്ചാത്യരീതികളെ കണ്ണുനടച്ച് അനുകരിക്കയല്ല വേണ്ടതു്. പ്രാചീനഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസരീതികളും സമ്പ്രദായങ്ങളും ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചതിനുശേഷം ആധുനികപാശ്ചാത്യ

രീതികൾ പഠിക്കയും, ഇവയിൽ അനുകരണീയവും അഭിലഷണീയവും ആയവയെ നമ്മുടെ ആദർശങ്ങളോടു സംയോജിപ്പിച്ച്, സന്ദർഭവ്യത്യാസങ്ങൾക്കനുസൃതമായ ഭേദഗതികളും പരിഷ്കാരങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രയോഗിക്കുകയാണ് ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ആവശ്യം. ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രമുഖമായ ചുമതല നിർവഹിക്കേണ്ടതു ട്രെയിനിംഗ് സ്കൂളുകളാണ്. ഡാർട്ടൻ ഫൈസ്കൂളിൽ ഫെലൻപാക്ക് ഫെർസ്റ്റിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ വിജയകരമായി നടക്കുന്ന ഡാർട്ടൻ പ്ലാനോ, ഇററലിയിലെ ചെറുചൈതങ്ങളെ ഇററലിയൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു തയ്യാറാക്കുന്ന മോണ്ടിസ്സോറീരീതിയോ, കാൽഡുവൽകുക്കിന്റെ കളിരീതിയോ, അമേരിക്കയിൽ അമേരിക്കൻ ബാലന്മാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു അമേരിക്കൻ ഡാക്ടറുടെ പ്രോജക്ട് രീതിയോ ഒന്നും അപ്പാടെ കേരളത്തിലേയോ ഭാരതത്തിലേയോ ബാലികാബാലന്മാരെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനു പരിപൂർണ്ണമായി ഉതകുമെന്നു കരുതരുത്. പാശ്ചാത്യരീതികൾ നല്ലതുതന്നെ. എന്നാൽ അവയെ ഭാരതീയമാക്കിയാൽ മാത്രമേ നമുക്ക് ആസ്വാദ്യകരമായിത്തീരുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസതത്വങ്ങളെ പൗരസ്ത്യ വിദ്യാഭ്യാസാദർശങ്ങളോടു സംയോജിപ്പിച്ച് അഭിലഷണീയമായ ഒരു പദ്ധതി രൂപീകരിക്കുകയാണ് ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസനേതാക്കന്മാരുടെ ചുമതല.

ഈദൂരമായ ഒരു സംയോജനം അസാധ്യമല്ല. ആധുനികപാശ്ചാത്യവും, പ്രാചീനഭാരതീയവും ആയ വിദ്യാഭ്യാസാദർശങ്ങളിൽ ഗണനീയവും പ്രമുഖവും ആയ പല സാമ്യങ്ങളും, സമാന്തരതകളും, കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയെ സമ്യക്കായി യോജിപ്പിക്കുകയും വ്യത്യസ്താദർശങ്ങളെ സന്ദർഭാചിതമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്താൽ നമുക്ക് ഏറെയും ഉചിതമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ഏറ്റെടുത്താവുന്നതാണ്.

ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ പ്രാചീനഭാരതീയാദർശങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാണെന്നാണ് നമ്മുടെയാളുകൾ സാധാരണയായി കരുതിവരുന്നത്. ഇത് പ്രാചീന സമ്പ്രദായങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞതകൊണ്ടും, അവയെ ആധുനികാദർശങ്ങളുമായി താരതമ്യവിവേചനം ചെയ്തു പഠിക്കാത്തതുകൊണ്ടും ആയിരിക്കണം.

ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രത്തിലെ മൗലികമായ പല തത്വങ്ങളും മുൻകാലങ്ങളിൽ ഇൻഡ്യൻവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ വിജയപൂർവ്വം അനുവർത്തിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളവയാണ്. ഇക്കാലത്തെ ശിശുവിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ പ്രകൃതിപാഠങ്ങൾക്കു പ്രമുഖമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടല്ലോ. ഈ തത്വം

പ്രാചീനഭാരതീയർ നമ്മേക്കാൾ ഭംഗിയായി ഗ്രഹിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. വനാന്തർഭാഗങ്ങളിലും പ്രശാന്തമനോഹരമായ വിജയപ്രദേശങ്ങളിലും എപ്പോഴും തിന്മകളില്ലാത്തതും തുരുത്തം പാറശാലകൾ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യസമ്പന്നത്തിന് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായിരുന്നു. പ്രാചീനഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം പ്രകൃതിസുന്ദരമായ പരിസരങ്ങളും, അതിന്റെ രീതികൾ പ്രകൃതിസംസ്കൃതമായിരുന്നു. തുരുത്തം സ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ച് വിദ്യാഭ്യാസം നിർവ്വഹിക്കുക, താല്ക്കാലിക പാഠശാലകളിൽവെച്ച് അധ്യാപനം നടത്തുക, വിദ്യാഭ്യാസയാത്രകൾ ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ടു, ഗവേഷണരീതികൾ ഉപയോഗിക്കുക മുതലായവയെല്ലാം ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസരീതികളിലെ അമൂല്യമായ ഭൂഷണങ്ങളാണ്. തുരുത്തിന്റെ ആശ്രമത്തിലെ സുശിക്ഷിതമായ ജീവിതവും, വൃഷ്ടവൃത്തിയിലെ പഠിത്തവും, മുനിപുരുഷന്മാരുടെ ആശ്രമസന്ദർശനങ്ങളും എല്ലാം പ്രാചീന സമ്പ്രദായങ്ങളെന്ന് ഗണിച്ച് അവയെ തിരസ്കരിക്കുവാൻ, ഇക്കാലത്തെ അഭിനവരീതികൾ പലതും നമ്മുടെ പഴയ ഭാരതീയരീതികളുടെ ഒരു പുതിയ വേഷമാണെന്നുള്ളതു് നാം പാടെ വിസ്മരിക്കുകയായിട്ടുണ്ടു് ചെയ്യുന്നതു്.

ഇന്നത്തെ സമൂഹപരമായ ക്ലാസ്സുദ്ധയനത്തിന് പല വൈഷമ്യങ്ങളും നൂതനതകളും കാണുന്നുണ്ട്. അവയെ പരിഹരിക്കുന്നതിന് ഡാർട്ടൻ രീതിമുതലായി പലമാർഗ്ഗങ്ങളും ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം പരിപൂർണ്ണമായി ഫലപ്രദങ്ങളാണെന്നു നമ്മുടെ നാട്ടുകാർക്കു് ഇനിയും അനുഭവമായിട്ടില്ല. ക്ലാസ്സുദ്ധാപനത്തിൽ വ്യക്തിപരമായ ശ്രദ്ധയും, മനുഷ്വലികളോടു പ്രത്യേകാനുഭാവവും, അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രത്യേക പരിഗ്രഹങ്ങളും വേണമെന്നു് ഇക്കാലത്തെ നവീനാധ്യാപനം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ എത്രയോ കാലാമുൻപുതന്നെ ഭാരതീയഗുരുവർണ്ണന്മാർ വിജയപ്രദമായി പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതാണു്.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അടുത്തകാലംവരെ വിഖ്യാതമായിരുന്നതും, വളരെ പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നതുമായ 'മാണിട്ടോറിയൽ സിസ്റ്റം' എന്ന രീതി തനിഭാരതീയമാണു്. മദ്രാസിൽ കറേക്കുലാ താമസിച്ചിരുന്ന ബെൽ (Bell) എന്ന ഒരു പട്ടാളജ്യോഗസ്ഥൻ ഇവിടത്തെ എഴുത്തുകളരിയിലെ 'മാണിട്ടർ' ഏല്പാട്ടു കണ്ടുപഠിച്ച് അതു വളരെ വിജയകരമായി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായതു്. അവിടെനിന്നു അതു പിന്നീടു് അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രചരിക്കുന്നതിന്നു ഇടയായി. കുടികൾക്കു ക്ലാസ്സുദ്ധാഗങ്ങൾ കൊടുക്കണമെന്നും, ക്ലാസ്സഭരണത്തിൽ അവർക്കു മുതലകൾ നൽകണമെന്നും മറ്റുമുള്ള ആധുനികസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഇന്നത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായും, സുഗമമായും പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതു പഴയ കളരികളിലും തുരുത്തങ്ങളിലും ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതു തർക്കമറ്റസംഗതിയാണു്.

പത്തു പതിനൊന്നു വയസ്സ് പ്രായമാകുമ്പോൾ കുട്ടികളുടെ ഓർമ്മശക്തി ഏറ്റവും ബലവത്തും പ്രവർത്തനോന്മുഖവും ആയിരിക്കുമെന്നും, അതിനാൽ അക്കാലത്തു് ഭാവിയിലെ ഉപയോഗത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള പാഠങ്ങൾ കാണാതെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു് അഭിലാഷണീയമായിരിക്കുമെന്നും ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസവിശാരദന്മാർക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടു്. ഈ പരമാർത്ഥവും ഇതിനടിസ്ഥാനമായ മനശ്ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളും പൗരാണികഗുരുക്കന്മാർക്കു് പുത്തറിയാതിരുന്നില്ല. അമരകോശം, സിദ്ധരൂപം മുതലായ മഹൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ മനുപാഠം പഠിപ്പിച്ചു പഠിക്കാലത്തെ ഉപയോഗത്തിനു തയ്യാറാക്കുന്ന കളരിസമ്പ്രദായത്തെ നാം ഇന്നും മകരകണ്ഠം പ്രതിഷേധിക്കുന്നതാണല്ലോ.

അല്പാപകാലേയുതാക്കളുടെ ഏകദേശമായ സഹകരണം ഇക്കാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസതത്വങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ഒന്നാണല്ലോ. ഗുരുപാദം നമസ്കരിച്ചു്, ഗുരുശിഷ്യശുചിയായി ശിഷ്യവൃത്തിയവലംബിച്ചിരുന്ന പ്രാചീന ശിഷ്യന്മാരുടെ ഗുരുക്കന്മാരോടുള്ള ബന്ധവും, സഹകരണസന്നദ്ധതയും ഇന്നത്തേക്കാൾ ഏറ്റവും ദൃഢവും ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു് തെളിവുകൾ ആവശ്യമില്ല. അല്പാപകന്മാരും വിദ്യാർത്ഥികളുമായുള്ള ഇക്കാലത്തെ ബന്ധം എത്രയോ ശിഥിലമാണു്.

ബോർഡിങ്ങു് കൂടുകയും, റസിഡൻഷ്യൽസ്കൂളുകളും, ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതികളിലെ ഉത്തമവും അഭിനവവും ആയ സ്ഥാപനങ്ങളാണു്. യഥാർത്ഥമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും, ഫലപ്രദമായ സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിനും, കുട്ടികളെ ഉത്തമവും വിദ്യാഭ്യാസപരവും ആയ പരിസരങ്ങളിൽ വളർത്തേണ്ടയാവശ്യകതയെ സാധിക്കുകയാണു് ആധുനിക റസിഡൻഷ്യൽസ്കൂളുകൾ ചെയ്യുന്നതു്. പ്രാചീനകാലത്തു വിദ്യാഭ്യാസം ഗുരുഗൃഹത്തിൽ ഗുരുവിന്റെ കൂടെ താമസിച്ചു പരിശീലിക്കേണ്ട ഒരു പരിശീലനമായി ജനസാമാന്യം ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇക്കാലത്തെ റസിഡൻഷ്യൽസ്കൂളുകളെക്കാൾ ഉത്തമവും ആദർശപരവും ആയ പരിശീലനപദ്ധതികാലത്തെ ഗുരുകുലങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളിലെന്നപോലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും പ്രാചീനഭാരതം സാമാന്യാതീതമായ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. ഇന്നു് വിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രത്തിൽ പുതിയ പേരുകളോടും, അഭിനവപ്രവണതകളോടുംകൂടി കാണുന്ന പല നൂതന സമ്പ്രദായങ്ങളും പ്രാചീനഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു് അപരിചിതങ്ങളായിരുന്നില്ല. ആധുനികപാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രം

ത്തിന്റെ അതിശക്തിയായ പൗരസ്ത്യപ്രവാഹത്തിൽപെട്ട് അനവധി ഊയ അനേകം വിദ്യാഭ്യാസതത്വങ്ങൾ ഇന്ന് അതിൽ ലീനമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് പരമാത്മം മാത്രമാകുന്നു. നമ്മുടെ നാടുവിദ്യാഭ്യാസ രീതികളെ കണ്ണടച്ചു പരിശ്ചയിക്കയും, അവയോളിക്കയും ചെയ്യാതെ യഥോചിതമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തിയാൽ അതു നിശ്ചയമായും ആധുനികഭാരതത്തിന് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസരീതികളെ പ്രദാനം ചെയ്യാതെയിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം പ്രാചീനപൗരസ്ത്യവിദ്യാഭ്യാസാദർശങ്ങളും നാം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ജെയിംസ് മാട്ടിന്യ

[ഒരാസപാദനം]

(ആർ. പത്മനാഭപിള്ള ബി. എ; ബി. എൽ.)

II

വിവിധഗുണങ്ങളുടെ ഒരു വിളനിലമായിരുന്നു ഡാക്ടർ മാട്ടിന്യ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധി അഗാധവും സൂക്ഷ്മവുമായിരുന്നു. തർക്കശാസ്ത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യം അദവിതീയമായിരുന്നു. ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഒരു ഭീഷ്മദർശിതനെയായിരുന്നു. വിവിധവും ശക്തിയുള്ളതും, സദാപി സ്ഫുലിച്ഛകൊണ്ടിരുന്നതും കവിതകൾക്കും മറുപുതികൾക്കും ഒരു പ്രത്യേക ആകർഷണീയത നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നതുമായ ഭാവനാശക്തിസമ്പത്തായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അനിതരസാധാരണവും ആരുടെ ശ്രദ്ധയേയും ഹരാദ് ആകർഷിച്ചു വാൻ പശ്ചാത്തപ്യമായ പ്രസംഗചാതുര്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു വിശേഷസമ്പാദ്യമായിരുന്നു. ഇതിനുപുറമെ മാർട്ടിന്യ ഒരു വലിയ ദൈവഭക്തൻകൂടി ആയിരുന്നു. എല്ലാവരുടേയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കത്തക്കതും, ആരെയും ഇളക്കുന്നതുമായ ദേഹകാന്തിയും വ്യക്തിമാഹാത്മ്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസപരവും, ശാസ്ത്രീയവുമായ വിവിധബിരുദങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർ അധികംപേരുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യദശയിലാണ് അപ്രകാരമുള്ള ബഹുമതി

കൾ ധാരാളമായി ജെയിംസ് മാർട്ടിനുവിനു ലഭിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 67-ാമത്തെ വയസ്സിൽ 1875-ാമാണ്ട് അമേരിക്കയിലെ ഹാർവേഡ് സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും 'എൽ. എൽ. ഡി.' ബിരുദവും, പിന്നീട് ലെയിഡൻ സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും 'എസ്. ടി. ഡി.' ഡിഗ്രിയും, എഡിൻബറോവിൽനിന്ന് 'ഡി. ഡി.' ബിരുദവും, 83-ാമത്തെ വയസ്സിൽ 1888-ൽ ആക്സ്ഫോർഡ് സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും 'ഡി. ഡി. എൽ.' എന്ന വിശിഷ്ട ബിരുദവും നൽകുകയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തമായ ബുദ്ധിഭവേദത്തിന്റെ ഉത്തമസാക്ഷ്യങ്ങളാണല്ലോ. എല്ലാ ജനമിനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള സൽപ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തെ മകന്തകളും പ്രശംസിക്കുന്നതുമായ നിരവധി മംഗളപത്രങ്ങൾ മാർട്ടിനുവിനു ലഭിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ജെയിംസ് സ്റ്റേൽ, ടെന്നിസൺ, റാബർട്ട് ബ്രൗണിംഗ്, എഡ്വിൻ ആർനോൾഡ്, മാക്സ് മുള്ളർ, ഡീൻബ്രാഡ്ലി, ഡാക്ടർ ജവററ്റ് എന്നിവർ പുറമെ അക്കലത്തു യൂറോപ്പിലും, ഗ്രേറ്റ് ബ്രിട്ടണിലും, അമേരിക്കയിലും ഉണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിൽപരം മഹാത്മാർ ചേർന്ന് എൺപത്തിമൂന്നാമത്തെ ജനമിനത്തിൽ മാർട്ടിനുവിനു നൽകിയ മംഗളപത്രം പൊതുജനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അകൈതവമായ ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യമാണ്.

എന്നാൽ സ്വല്പമായ ചില ന്യൂനതകളും ജെയിംസ് മാർട്ടിനുവിന്റെ സ്വഭാവത്തിനില്ലാതിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കത്തക്കവയോ, സുസാദ്ധ്യമായി ആസ്വദിക്കത്തക്കവയോ ആയിരുന്നില്ല. തന്റെ മഹനീയഗുണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകത നൽകുകയും, ജനസാമാന്യത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തെ ഏറെക്കുറെ വേർപെടുത്തുകയും ചെയ്തു. സുപ്രസിദ്ധ ആംഗ്ലേയകവിയും പ്രകൃതിനിരീക്ഷകനുമായ വില്ല്യം വേഡ്സ്വർത്ത് മഹാകവി മിട്ടുണെപ്പറ്റി രേഖസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ "അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവ് ഒരു നക്ഷത്രത്തെപ്പോലെ വിദൂരമായും പ്രത്യേകമായും സ്ഥിതിചെയ്തു."

ജെയിംസ് മാർട്ടിനു കേൾവികേട്ട ഒരു മതപ്രാസംഗികൻതന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതപ്രസംഗങ്ങൾ പൊതുജനങ്ങളിൽ ഒരു പെറിയ വിഭാഗത്തിനു മാത്രമേ ഉപയോഗപ്രദമായിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹം ഒരു സുപ്രസിദ്ധ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു; എന്നാൽ ജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽ പകുത്തുലകളും ചിന്താശീലനാരുമായവർക്കുമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യാപനം പ്രയോജനകരമായി ഭവിച്ചുള്ളൂ.

മാർട്ടിന്യൂ ഒരു പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരനും ലേഖകനുമായിരുന്നുവെന്ന് ഇതിനുമുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളും, ഗ്രന്ഥങ്ങളും, ചിന്തകനാക്കും, ബുദ്ധിയ്ക്കു ശരിയായ പകുത ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവക്കും മാത്രം ആസ്വദിക്കുത്തക്കവയായിരുന്നു. സാധാരണക്കാരുടേയും, സാമാന്യജനത്തിന്റേയും ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിയ്ക്കുക അദ്ദേഹത്തിനു സുസാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. ഈ ഹസ്തത അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുകയും അത് അദ്ദേഹത്തിന് അസഹനീയമായ മനോവേദനയ്ക്കു കാരണമാകുകയും ചെയ്തു. തനിയ്ക്കു പരിഹരിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമസാദ്ധ്യമല്ലാതിരുന്ന ഒരു നൂനതയായിട്ടു മാർട്ടിന്യൂ ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ബേഭുദ്യം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ ആശയങ്ങൾ സാധാരണ ജനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അന്യാശ്രയം ആവശ്യമായിവന്നത് ഒരു തീരാദഃഖമായിത്തീർന്നതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഒരു അമേരിക്കൻ ലേഖകനെഴുതിയതായതായി അറിവുണ്ട്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ സാമാന്യേന ഏതാനുംപേരുടെ ഹൃദയത്തെ മാത്രമേ ആകർഷിച്ചിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും അപ്രകാരം ആകർഷിയ്ക്കപ്പെട്ടവർ അക്കാലത്തെ പ്രധാന ചിന്തകനാകും മറുപ്രമാണികളുമായിരുന്നു. നവീനവും കൂടുതൽ ആലോചനാമൂതവുമായ ബീജങ്ങൾ പാകുന്നതിന് ഉതകുന്നതും ഫലഭൂയിഷ്ഠവുമായ ഹൃദയങ്ങളുള്ളവരായിരുന്നു അവർ. ഇതിനാലുപമ അവർ അന്നത്തെ തലമുറയുടെ നായകന്മാരുമായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം പല അല്പാപകനാക്കും അഭ്യസനം നൽകുന്നതിനും, ചിന്താകശലന്മാരുടെ ചിന്താശക്തിയെ നിയന്ത്രിയ്ക്കുന്നതിനും, മറു പല പ്രമാണികളുടേയും ഹൃദയത്തെ സാരമായി ഇളക്കുന്നതിനും ജെയിംസ് മാർട്ടിന്യൂവിനു നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടേയും, അനശ്വരതയുടേയും, വർദ്ധനമായ ശക്തിയുടേയും, വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തിന്റേയും പരമരഹസ്യം.

ആത്മീയപരിജ്ഞാനം അസാധാരണമായ വളർച്ചയെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന അക്കാലത്ത്, പലരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുപോലെ സയൻസും മതവും തമ്മിൽ പറയത്തക്ക യാതൊരു വൈപരീത്യങ്ങളും ഇല്ലെന്നും, സയൻസും സാംബന്ധമായി ഏതൊരു അഭിനവകണ്ടുപിടിത്തങ്ങളുണ്ടായേക്കാമെന്നിലും അതിൽനിന്നും മതത്തിനു യാതൊന്നുംതന്നെ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നും, ജനങ്ങളെ കാര്യകാരണസമിതം മനസ്സിലാക്കുകയെന്നുള്ള പ്രധാനകൃത്യമാണ് അദ്ദേഹം മതത്തിനുവേണ്ടി നിവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും മ

ഹത്തായ സേവനം. പഴിക്കാത്ത പല ആത്മീയതത്വങ്ങൾക്കും, സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും, വിപരീതമായി മുന്നോട്ടു ത്വരിതഗമനം ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്ന ശാസ്ത്രത്തിൽ പല പുതിയ സംഗതികളും പ്രത്യക്ഷമാകുകയും, മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെപ്പോലും ശിഥിലമാക്കുന്നതിന് അവ പര്യാപ്തങ്ങളായിരിയ്ക്കുമെന്നു പൊതുവേ ഒരു ഭയം ജനസാമാന്യത്തിൽ അക്കാലത്ത് ഉത്ഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പ്രകൃതിനിയമങ്ങളുടെ കണ്ടുപിടിത്തം മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽനിന്നും ദൈവത്തിന്റെ അവരോഹണത്തിനു സമമാണെന്ന് അകാരണമായെങ്കിലും പലരും ഭയപ്പെട്ടു. സയൻസിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള ത്വരിതഗമനത്താൽ ഭേദം ഒരു സ്ഥൂലപ്രവഞ്ചത്തെ അവശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവവും മനുഷ്യാത്മാവും ഉൾപ്പെടെ ആത്മീയലോകത്തെ പാടെ വിപാടനം ചെയ്തതായി ജനസാമാന്യത്തിൽ ഒരു ആശങ്ക ഉളവുകൊതിയുന്നില്ല. എന്നാൽ വിശാലവും സൂക്ഷ്മവുമായ ജ്ഞാനത്തോടും, സ്വച്ഛമായ വീക്ഷണഗതിയോടും, നൈസർഗ്ഗികമായ ശാന്തതയോടും, ശക്തിയുക്തമായും, ഡാക്ടർ മാർട്ടിൻ മുന്നോട്ടുവന്ന് പ്രസ്തുത ഭയം അസ്ഥാനസ്ഥവും അനാവശ്യവുമായ ഒന്നാണെന്നു ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കി. നിയമം ഒരിക്കലും ദൈവത്തെ നിഷ്കാസനം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും നേരേമറിച്ച് അതു സർവ്വപ്രാപിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിവിശേഷത്തിന് ഒരു പര്യായം മാത്രമാണെന്നും; സയൻസ് ദൈവവിശ്വാസത്തെ പരിമേദം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും, എന്നാൽ ബുദ്ധിശക്തിയും, മനസ്സും അടിസ്ഥാനമായ ലോകത്തിൽ മാത്രമേ അരിനു പ്രവർത്തിയ്ക്കാൻ സാധിയ്ക്കുള്ളൂവെന്നും; ഏതെങ്കിലും ചില അശാസ്ത്രീയമോ, അസംബന്ധമോ ആയ സിദ്ധാന്തങ്ങളെയോ, പുണ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെയോ അല്ല, എന്നാൽ മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ അഗാധമായ അനുഭവങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയാണു മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അതുകൊണ്ടു മതതത്വങ്ങളെ ഇളക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ യാതൊന്നുംതന്നെ നിയമത്തിലോ ശാസ്ത്രത്തിലോ ഇല്ലെന്നും, അദ്ദേഹം യുക്തിപൂർവ്വം പ്രസ്താവിച്ചത് അക്കാലത്തെ ചിന്താകുലനാരുടെയെല്ലാം ശ്രദ്ധയെ സവിശേഷം ആകർഷിച്ചുവെന്നു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇപ്രകാരമാണു മതപ്രവർത്തകന്മാരിൽ അഭിനീതമായ സ്ഥാനം ലഭിയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം തത്വചിന്തകനായ മാർട്ടിൻ മതത്തിനുവേണ്ടി മഹനീയസേവനം നടത്തിയത്.

ഡാക്ടർ മാർട്ടിൻ ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു ഉല്പതിഷ്ഠനെന്നായിരുന്നു. ബാല്യശയിലേക്കുപിന്നീടുള്ള കാലങ്ങളിലാണു അദ്ദേഹത്തിൽ ഉല്പതിഷ്ഠത കൂടുതലായി കണ്ടിരുന്നത്. ചുരുങ്ങിയതു രണ്ടുപ്രാവശ്യമെ

ങ്കിലും പശ്ചാലോചിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ, പൊതുവേ മതസംബന്ധമായ രേഖിപ്രായം രൂപീകരിക്കാൻ പാടുള്ളവെന്നത്രേ തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവും മാനസികവളവും അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിച്ചിരുന്നത്.

മാർട്ടിന്യൂ ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു ഉല്പതിഷ്ഠവായിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം ചിലകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു യാഥാസ്ഥിതികനുംകൂടി ആയിരുന്നുവെന്നു പറയാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. മനുഷ്യരുടെ ആശങ്കകളേയും വിശ്വാസങ്ങളേയും ഉന്മൂലനാശം ചെയ്യുന്നതിനു സഭാപി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരുതരം ഉൽപതിഷ്ഠക്കളുടെ കൂട്ടത്തിലല്ലായിരുന്നു മാർട്ടിന്യൂ. നേരേ മറിച്ച് അദ്ദേഹം അവരുടെ ആശങ്കകളേയും വിശ്വാസങ്ങളേയും ഫലഭൂയിഷ്ടമായ കേദാരത്തിൽ നട്ടുവളർത്തുന്നതിന് അത്രാന്തം പ്രയത്നിച്ച ഒരു പുണ്യാത്മാവായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുല്പതിഷ്ഠ യഥാർത്ഥ യാഥാസ്ഥിതികൻതന്നെയാണു്.

കേവലം ചില അതുല്യതസംഭവങ്ങളെയല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നിനേയും ആശ്രയിച്ചല്ല മതം നിർമ്മിതമായിട്ടുള്ളതെന്നു പൊതുജനങ്ങൾ പ്രബലമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അതുല്യതകരമായ ശാസ്ത്രീയപുരോഗമനം മതത്തിന്റെ ഈ അസ്ഥിവാദത്തെത്തന്നെ ഒന്നിളക്കിയതുകൊണ്ടു പലർക്കും മതത്തിൽ ക്രമേണ വിശ്വാസമില്ലാതായിത്തീർന്നു. അതുല്യതങ്ങളിലല്ല മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്നും, എന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ ആത്മീയവും, സാമ്പാദികവുമായ സ്വഭാവത്തെയാണു് അതു് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നും ഡാക്ടർ മാർട്ടിന്യൂ സുവ്യക്തമാക്കി.

മാർട്ടിന്യൂ ഒരു സ്വതന്ത്രനും ധീരനുമായിരുന്നു. തന്റെ മനസ്സാക്ഷിയുടെ ആജ്ഞകളെ എല്ലാപ്പോഴും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായി അദ്ദേഹം ശിരസാ വഹിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നായകൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷിതന്നെയായിരുന്നു. അന്തഃകരണം എന്തു പ്രവർത്തിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചോ ആ പ്രവൃത്തി അദ്ദേഹം സംശയലേശമെന്യേ ധീരതയോടുകൂടി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അന്തഃകരണത്തിന്റെ അനുശാസനങ്ങളെ അനുസരിക്കുക എന്നുള്ളതു യഥാർത്ഥമഹാനായ ഒരു വിശേഷഗുണമെന്നെയാണു്. ചില ആനുകൂല്യങ്ങളോ, ബഹുമതികളോ ലഭിച്ചെങ്കിലെന്നുള്ള ആശ അദ്ദേഹത്തെ രമിക്കലും സമ്പ്രതിഷ്ഠിപ്പിന്നും, ന്യായത്തിൽനിന്നും, ദേഹമാത്രമെങ്കിലും വ്യതിചലിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു സസന്തോഷം പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതാണു്.

മറുമതങ്ങളോട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റം അനുകരണീയമായ രീതിയിലായിരുന്നു. അതുമതങ്ങളെ ഒരിയ്ക്കലും അദ്ദേഹം ഭൂഷിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, എത്ര അനുകമ്പകവും, അപരിഷ്കൃതവുമായ മതത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിലും വിലമതിക്കാൻ പാടിയാത്ത സത്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തിന്മയെ ഉപേക്ഷിച്ച് അപ്രകാരമുള്ള മതത്തിലെ സർഭാഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. എല്ലാമതങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്മനോഭാവവും സഹഭാവവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ള സംഗതി പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. മറുമതങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ശപിച്ചാലും അദ്ദേഹം അവരെ അനുഗ്രഹിയ്ക്കുമാത്രമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. എല്ലാ മതങ്ങളിലേയും അവതാരപുരുഷന്മാർ, സമ്പ്രദായങ്ങൾ, പ്രാസംഗികന്മാർ, ഉപദേശികൾ ഇവർക്ക് അദ്ദേഹം അർപ്പിച്ചിരുന്ന വില കല്പിയ്ക്കുന്നതിന് ഒരിയ്ക്കലും മടിച്ചിരുന്നില്ല. അഗസ്റ്റൈൻ, സെൻറ് ഫ്രാൻസിസ്, ലൂതർ, കാൽവിൻ, വെസ്ലി, ലിയോ മൂന്നാമൻ, മഹമ്മദ്, രാമോഹൻറായി, സ്വീഡൻബർഗ് മുതലായ ഇതരമതനേതാക്കന്മാരേയും, സ്വമതാനുയായികളേയും അദ്ദേഹം ഒരു പോലെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു. സത്യത്തിൽനിന്നും യാതൊരു കാരണവശാലും അണ്ണമാത്രംചോലും ജെയിംസ് മാർട്ടിന്യൂ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ റൂപിതമായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു സ്മര്യമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. അന്ധകാരമയമായ എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളേയും അദ്ദേഹം പ്രകാശമാനമാക്കിത്തീർക്കാൻ അനവരതം യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ, അനാചാരങ്ങൾ, അജ്ഞത, ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അസന്മാർദ്ദികളായ ചിന്തകൾ, മനുഷ്യരെപ്പറ്റിയുള്ള അപമാനകരമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ, യുക്തിശൂന്യമായ മതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, ഇവയെ അദ്ദേഹം നിഷ്കുരുണം എതിർക്കുന്നതന്നെ ചെയ്തു. യാതൊരു മതത്തേയും അദ്ദേഹം അവലംബിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ഏതെങ്കിലും മതത്തിൽ വല്ല അന്ധവിശ്വാസങ്ങളോ, മറുവല്ല ന്യൂനതകളോ കണ്ടാൽ, അവയെ പരിഹരിച്ച ജനങ്ങളെ ഭാസുരഭാവിയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന പന്ഥാവിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിട്ട് അദ്ദേഹം അവരെ അനുഗ്രഹിയ്ക്കുകയുണ്ടായി ചെയ്തിരുന്നെന്ന് പറയുന്നതിൽ ലേശവും അതിശയോക്തിയില്ലതന്നെ.

ബുദ്ധിയിലും, ഹൃദയത്തിലും ഡാക്ടർ മാർട്ടിന്യൂവിന് എല്ലാജോഴും യുവസഹജമായ പ്രസരിപ്പും പ്രസന്നതയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയും, ഹൃദയവും നിർദ്വിഷ്ഠം ജാഗ്രതയോടെ സദാപി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വാല്യകൃശ താൻ ഒരിക്കലും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന ഒന്നല്ലെന്നും, എന്നാൽ ദൈവം തനിക്കു് അതു് ദയാപൂർവ്വം നൽകി

യിരിക്കുന്നുവെന്നും, കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം അനുസ്മരിക്കേണ്ട ഒന്നായിട്ടു താൻ അതിനെ ഗണിയുന്നുവെന്നും, “പാലംകുപ്പം ജീവിതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയും, പ്രാധാന്യത്തേയും വലിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നും” 92-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മാർട്ടിന്യൂ എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. എൺപതാമത്തെ വയസ്സു പൂർത്തിയായതിനു ശേഷമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല പ്രധാനകൃതികളും പൊതുജനസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നോർമ്മുവാറു മേൽപറഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു കരേളൂടി ബലം സിദ്ധിയ്ക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താശക്തിയ്ക്ക് ഒരിക്കലും വാട്ടമോ, കോട്ടമോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഉന്മേഷവാനായി ജ്ഞാനസന്ദാഭനാർത്ഥം നവീനപുസ്തകങ്ങൾ പാരായണംചെയ്യുന്നതിനും, സത്യത്തെ നൂതനവീക്ഷണകോണിൽക്കൂടി ആരായുന്നതിനും അദ്ദേഹം സദാ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തം നിശ്ചലമായി വെള്ളം കെട്ടിക്കിടന്നിരുന്ന ഒരു തടാകമല്ലായിരുന്നു. നേരേമറിച്ചു സ്വപ്നം പ്രവഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ഉത്തമസിന്ധുതന്നെയായിരുന്നു.

പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ലോകത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പുണ്യപുരുഷന്മാരിലും, ചിന്തകന്മാരിലും, തത്ത്വപാലശീകളിലുംവെച്ച് ഏറ്റവും മഹനീയമായ ഒരു സ്ഥാനം മാർട്ടിന്യൂവിനുണ്ടെന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമാണ്. ആധുനികകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ചാനിംഗ്, തിയോഡോർപാക്കർ, എമേഴ്സൺ എന്നിവരെപ്പോലെതന്നെ ഈ മഹാന്റെ ആശയങ്ങളും, ചിന്തകളും തഴച്ചുവളന്നു. ഫലഭൂയിഷ്ടമാകാതെയിരിക്കയില്ല.

സത്യമാകുന്ന മഹാരത്നാകരത്തിൽക്കൂടിയുള്ള സഞ്ചാരത്തിൽ സ്വൈരമായി, നിർബ്ബാധമായി, ലോകചിന്തയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു, സമുദ്രത്തിലേക്കു തള്ളിനില്പുള്ള ഉന്നത ഭൂവിഭാഗങ്ങളിൽ ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന പ്രകാശമാനമായ ഭീമങ്ങളാണു മാർട്ടിന്യൂവിനെപ്പോലെയുള്ള മഹാന്മാർ. ജീവിതം, ജീവിതത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം എന്നീ ഗൗരവാവഹങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി ഭാവിതലമറയ്ക്കു കൂടുതൽ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ആലോചിയ്ക്കുന്നതിനു ജെയിംസ് മാർട്ടിന്യൂവിന്റെ ലേഖനങ്ങളും, ആശയങ്ങളും, ചിന്തകളും ഒരു വലിയ സഹായമായിരിയ്ക്കുമെന്നുള്ളതു് എല്ലാവർക്കും ആശ്വാസകരമാണ്.

കാവ്യ—വിദ്യാപരിണയം

(പണ്ഡിതർ ഇ. വി. രാമൻ നമ്പൂതിരി.)

കാവ്യമെന്നാൽ കാവ്യസ്വരൂപനായ പൂരുഷൻ; വിദ്യയെന്നാൽ സാഹിത്യവിദ്യ; ഇവർ തമ്മിൽ നടക്കുന്ന വിവാഹം തന്നെ 'കാവ്യ—വിദ്യാപരിണയ'മെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

വൈദികവരേണ്യന്മാർ വേദത്തെ 'വേദപുരുഷ'നാക്കിക്കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്; അതു കണ്ടിട്ടോ എന്തോ, ശില്പവിദ്യാവിദഗ്ദ്ധന്മാർ 'വാസ്തുപുരുഷ'നേയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈടുശകല്പനയിൽ നിന്നായിരിക്കാം, 'രാജശേഖര' കവി രാജൻ കാവ്യപുരുഷകല്പനയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന കെല്പും കോപ്പും കരസ്ഥമാക്കിയതു്. അതെങ്ങനെയെങ്കിലുമാകട്ടെ; കാവ്യ—വിദ്യാപരിണയത്തിന്റെ സ്വരൂപജ്ഞാനം വ്യക്തപിതൃക്കൾക്കു് അവർജ്ജമാകുന്നു. ആകയാൽ തത് സ്വരൂപം ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കാം. വിദഗ്ദ്ധജനമനോവിനോദം ഒരു വിശേഷഫലവുമായി!

രാജശേഖരന്റെ രീതിയിൽത്തന്നെ ഇവിടെയും വിവരിയ്ക്കുന്നതാണ് യുക്തരൂപമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ആചാര്യവര്യന്മാരിൽനിന്നു് ഇപ്രകാരമുള്ള പണ്ഡവചനങ്ങളെ നാം കേട്ടിരിയ്ക്കുന്നു:— അതായതു് ബ്രഹ്മസ്സതിയോടു ശിഷ്യന്മാർ കഥാസന്ദർഭമധ്യത്തിൽ കടന്നു ചോദിച്ചു, "അറിടത്തെ നുരുപാദരും, സാരസ്വതേയനാ ആയ കാവ്യപുരുഷന്റെ കഥയെന്താണു്?" എന്നിങ്ങനെ. ബ്രഹ്മസ്സതി ശിഷ്യരോടു പറയാൻ തുടങ്ങി:—

"സരസ്വതീദേവി പണ്ടു പുത്രകാമനയോടുകൂടി ഹിമവദ്ഗിരിയിൽചെന്നു തപസ്സു ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അതുകണ്ടു, ബ്രഹ്മദേവൻ സന്തുഷ്ടനാവുകയും, 'ഞാൻ നിനക്കു പുത്രനെ നിർമ്മിച്ചതരുണുണ്ടു്' എന്നു ദേവിയോടു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ സരസ്വതീദേവി കാവ്യപുരുഷനെ പ്രസവിച്ചു. കാവ്യപുരുഷൻ ഉടനെ എഴുന്നേറ്റു, മാതാവിന്റെ കാൽ പിടിച്ചു വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു്, ഹരന്ദ്രോ (വൃത്ത) വിശിഷ്ടമായ ഭാഷയിൽ (വചനത്തെ) പറഞ്ഞു.

"യദേതദ്വാങ്മയം വിശ്വപ-

മതമുത്ത്യാ വിചർത്തേ

സോസ്തികാവ്യപുമാനാബ!

പാദു വന്ദേയ താവകൗ"

[സാരം:— അനാഥശിശുക്കൾ— പ്രഥമം

വാക്യപ്രവഞ്ചിതാർത്ഥം—

മത്സരപത്തിലാകുമോ,

അക്കാവ്യപുരുഷൻ ഞാ,നെ—

നമ്മേ! നിൻകാൽ വണങ്ങുവാൻ] (1)

വേദത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു അതുവരെ വൃത്തനിബന്ധന; ലൌകികഭാഷയിലും ആ ഛന്ദോമുദ്രയ്ക്കു നിലയുണ്ടെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, സരസ്വതദേവിഷ്ഠ വളരെ സന്തോഷമായി; അങ്ങനെ നിലയുള്ള കാര്യപുരുഷനെ മടയിലെടുത്തുവെക്കുകയുണ്ടു, ദേവി ഇപ്രകാരമുരചെയ്തു:— കണ്ഠേ! ഛന്ദസപതിയായ വാക്കിന്റെ പ്രണേതാവെന്നുള്ള നിലയിൽ നീയ്, വാങ്മയമാതാവായിരിക്കുന്ന ഈ മാതാവിനെത്തന്നെ തോല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. “പുത്രൻ നിന്നുള്ള ഭോക്താവി, രണ്ടാമതൊരു പുത്രജനമാണ്” എന്നുള്ള അഭിയുക്തവചനത്തിന്റെ അഭിനന്ദനീയത എനിക്കുഭവമായി. നിന്റെ പുത്രികന്മാരായ വിദ്യാന്മാരെല്ലാം ധൃമേ കണ്ടുപിടിച്ചുള്ള; പട്ടം കണ്ടുപിടിച്ചില്ലതന്നെ. നീ കണ്ടുപിടിച്ച ഈ പട്ടശൈലി നീണ്ടാർ നിലനിൽപ്പുതാക! അമ്പന്വേ! നീയേറ്റവും ശുദ്ധനായിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ശരീരം ശുദ്ധാത്മങ്ങൾതന്നെ; മുഖം സംസ്കൃതഭാഷാമയം; നിന്റെ കൈയ് പ്രാകൃതഭാഷാരൂപം; അപരഭാഷാമയമത്രെ നിന്റെ ജഘനം; കാലകൾ ഹൃദയഭാഷാമയങ്ങളും; സർവ്വഭാഷാവാചിത്രമായിരിക്കുന്നു വക്ഷസ്സം!

സമത, പ്രസാദം, മാധുര്യം, ഉദാരത, ഓജസ്സ്, എന്നീ ഗുണങ്ങളെല്ലാം നിന്നിൽ വിളങ്ങുന്നു. പ്രസിദ്ധ പദങ്ങളത്രെ നിന്റെ വചനങ്ങൾ; നിന്റെ ആത്മാവു രസംതന്നെ; ഛന്ദസ്സുകൾ നിന്റെ രോമങ്ങളാകുന്നു; പ്രശ്ലോത്തരാദിപ്രസ്ഥാനങ്ങളൊക്കെ നിന്റെ വചോവിലാസലീല; അന്നപ്രാസം, ഉപമ—മുതലായവ നിനക്ക് ഇണങ്ങിയ ആഭരണങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഭവിഷ്യത്കാര്യങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശ്രുതി ഭഗവതി “ചതപാരിശ്രുങ്ഗാ” ഇത്യാദികൊണ്ടു നിന്നെ സ്മരിച്ചിരിക്കുന്നതു ഹൃദയ ശ്രദ്ധേയമാണ്. എങ്കിലും, പ്രൗഢന്മാരുടെ കർമ്മപരിപാടി ഒതുക്കിവെക്കുന്നു. നീയ് എന്നിട്ടു ബാലോചിതങ്ങളാം കളികളിൽ ധ്യാപരിച്ചാലും!” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിനുശേഷം, മരച്ചുവട്ടിലുള്ള നല്ലൊരു കൽത്തളത്തിൽ കാര്യപുരുഷനെ കിടത്തിയിട്ടു സരസ്വതി ധ്യാനത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്താനായിട്ടു പോയി. ആ അവസരത്തിൽ, ഉഗ്രനസ്സുമാർഷി പല്ലം ചമരയുമെല്ലാം ശേഖരിക്കുന്നതിനായി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. വഴിക്കുവെച്ച്, വെയിലേറ്റു വാടിത്തളന്ന് കൽത്തളത്തിൽ കിടക്കുന്ന കാര്യപുരുഷനെ അദ്ദേഹം കണ്ടു. ‘ഈ അനാഥശിശു ആരുടെയായിരിക്കും.’— എന്നു നന്ത

വിച്ച്, അദ്ദേഹം കഞ്ഞിനെ എടുത്തു, ആശ്രമത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. ആശ്രമത്തിലെത്തിയ ഉടനെ കഞ്ഞിന്റെ വാടവും തളർച്ചയുമെല്ലാം തീർന്നു. കഞ്ഞി മരണോന്മുഖമായ വാണിയെ മഹഷിയിൽ സഞ്ചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു! പെട്ടെന്നു വിസ്തൃതപ്പെട്ടു, ഋഷി അരുളി:—

“യാ ഭഗ്യാപി ന ഭുജേവ
കവിലോഗ്യഭിരന്വതം,
ഹൃദി നഃ സന്നിധത്താം സാ
സൂക്തിയേനസ്സരസ്വതി”

സാരം:—

കവിതക്കാർ കടന്നെന്നും
കറന്നിട്ടു മദ്യം പോൽ
വിളങ്ങുന്നോരുവാഗ്ധേനു—
വെന്നുള്ളതിൽ വസിയ്ക്കണം! (2)

അദ്ധ്യയനാരംഭത്തിൽ ഈ പദ്യം പഠിക്കുന്നതു വൈദുഷ്യത്തിന് ‘വിശേഷ’മാണെന്ന് അദ്ദേഹം ശിഷ്യരോടുപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. അതു മുതൽക്കാണ്, യോഗ്യന്മാരെക്കൊണ്ടു ശ്രമത്തിനെ ‘കവി’ ‘കവി’ എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതു്. പിന്നെ അതുപോലെ പദ്യം തീർന്നുവെക്കല്ലോ, ആ ‘കവി’ശബ്ദം ഔപചാരികമായിട്ടു കിട്ടി. “കവ്യവണ്ണം”—എന്നുള്ള ധാതുവിൽ നിന്ന്—വണ്ണാത്മകമായ “കവ്യ”ശബ്ദത്തിൽ നിന്ന്—കാവ്യകർമ്മമായിട്ടുണ്ടായതാണ്, ‘കവി’പദം. സരസ്വതീസുതൻ കാവ്യസ്വരൂപനായതുകൊണ്ട്, ‘കാവ്യപുരുഷൻ’ എന്ന ഗൗണസംജ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്നു സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

സരസ്വതീദേവി ഗംഗാസ്നാനം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ, പുത്രനെ കാണായ്ക്കയാൽ സങ്കടപ്പെട്ടു ‘മുറവിളി’ കൂട്ടി. സംഗതിവശാൽ അവിടെയെന്ന വാല്മീകിമഹഷി, പുത്രവൃത്താന്തത്തെ സവിനയം ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും, ഉശനസ്സിന്റെ ആശ്രമം കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ ഭഗവതി പുത്രനെ എടുത്തു ആലിംഗനം ചെയ്തു, ശിരസ്സിൽ ചുംബിച്ചു, മുഖകൊടുത്തിട്ടു, സമാഹൃതഹൃദയയായി, വാല്മീകിമഹഷിക്കും പത്നിയുടേയും പദേശം ചെയ്തു. ദേവിയുടെ അനുമാതിയോടുകൂടി അവിടെനിന്നു പോന്ന വാല്മീകി, നിഷാടനിവരതസഹചരീകനായി കരുന്നകരണം കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ക്രൗഞ്ചചക്ഷിയെ കണ്ടു. അസഹ്യമായ സഹതാപത്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തുനിന്ന് ഇങ്ങനെ ഒരു ശ്ലോകവാക്യം

പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു:— “മോ നിഷാദ്! പ്രതിഷ്ഠാ തപ-
മഗമഃ ശാശ്വതീഃ സമാഃ; യത് ക്രൗഞ്ചമിഹുനാദേക-
മവധീഃ കാമമോഹിതമ്.”

സാരം:—

എടോ! കാട്ടാള! നീയിങ്ങു
വാഴിപ്പു വളരെദിനം; എന്നെ നീയും
എന്തെന്നാ, ലോക കാമാണ്—
ക്രൗഞ്ചത്തേക്കൊന്നു നിട്ടു.

(3)

ഈ സംഭവം സരസ്വതീദേവിയുടെ ദിവ്യദൃഷ്ടിയ്ക്കു വിഷയമായി. ഭരതൻ ആദ്യമായിട്ടു പറിയ്ക്കുന്നത് ഈ പദ്യമാണെങ്കിൽ, ആ ആൾ ഉത്കൃഷ്ടമാകുവിയായിത്തീരട്ടെ,—എന്നിങ്ങനെ പ്രസ്തുതപദ്യത്തിന്നു ദേവി വരം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. വാല്മീകി പിന്നെ ഈ പദ്യവിദ്യ ഉപയോഗിച്ചു, രാമായണകഥയെ നിർമ്മിച്ചു. ദൈവായനൻ (വ്യാസൻ) പ്രസ്തുത പദ്യമാണ് ആദ്യമേ അദ്ധ്യയനം ചെയ്തത്, തത്ഫലമായിട്ടു, ലക്ഷ ഗ്രന്ഥപരിമിതമായ മഹാഭാരതകഥയെ അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചതാനും!

ഒരു കാലത്തു, രണ്ടു ദേവന്മാർതമ്മിൽ, വേദവിഷയകമായ ഒരു വിവാദമുണ്ടായി. ആ വിവാദം ബ്രഹ്മസന്നിധിയിലെത്തുകയും, ബ്രഹ്മാവു, വാദംകേട്ടു വിധികല്പിയ്ക്കുവാൻ സരസ്വതീദേവിയെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. അതനുസരിച്ചു, ദേവി പുറപ്പെടവേ, നമ്മുടെ കാവ്യപുരുഷനും, കൂടെ എത്തി. എന്നാൽ ദേവി സമ്മതിച്ചില്ല. കാവ്യപുരുഷൻ അവിടെ പ്രവേശിയ്ക്കുവാൻ ബ്രഹ്മാവിന്റെ അനുമതിയില്ലെന്നും, അനുമതികൂടാതെ കടന്നുചെല്ലുന്നത് അനുചിതമായിരിയ്ക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു വിലക്കി. ദേവി, പോവുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ കാവ്യപുരുഷൻ രോഷാകലനായി മടങ്ങി; എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ നടന്നുതുടങ്ങി. സാരസ്വതേയന്റെ പ്രിയമിത്രമായ കമാരൻ (സുബ്രഹ്മണ്യൻ) ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞപ്പോൾ വലിയ സങ്കടമായി. കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അമ്മയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു കാര്യങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞു. “കുഞ്ഞേ! കരയാതിരിയ്ക്കൂ; സാരസ്വതേയനേ ഞാൻ തിരിയെ വരുത്തിത്തരാം” എന്നു കമാരനേ ആശ്വസിപ്പിച്ചിട്ടു, രൗരവീഭഗവതി ആലോചിക്കുവാൻ തുടങ്ങി:— “പ്രാണികൾക്കൊക്കെ പ്രേമമാണു പരമമായ ബന്ധനം; മഹറാന്നം അത്ര വരില്ല; അതുകൊണ്ട് ഈ സാരസ്വതേയനെ വശീകരിക്കുവാൻ തക്ക ഒരു തരണിയെ ഞാൻ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടുവരാം”—എന്നിങ്ങനെ, തദനുസാരം, ശ്രീപാർവ്വതി സാഹിത്യവിദ്യാവധു

വിനേ നിമ്നിച്ചു! വധുവിനോടു ഭേവി പറഞ്ഞു:—‘ഇതാ നിന്റെ ധർമ്മപതി ഭേഷ്യപ്പെട്ടു പ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; കൂടെച്ചെന്നു ഭർത്താവിനെ തിരിച്ചു വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരിക! എന്ന്. സ്വപത്നീധിയിലുണ്ടായിരുന്ന മുനിമാരോട്, ഇങ്ങനെയും ഭേവി അരുളി—‘അല്ലേ മുനിമാരേ! നിങ്ങളെല്ലാവരും കാവ്യവിദ്യാസ്നാതകന്മാർ; ഈ കാവ്യപുരുഷന്റേയും, സാഹിത്യവിദ്യാവധുവിന്റേയും ചരിതങ്ങളെ നിങ്ങൾ കീർത്തിയ്ക്കുക; അതു നിങ്ങളുടെ കാവ്യസർവ്വസ്വമായിത്തീരും!’ മുനിമാർ ആപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്നു തുനിഞ്ഞിറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

കാവ്യപുരുഷൻ കിഴക്കൻദിക്കിലേയ്ക്കാണ് പുറപ്പെട്ടത്. പുറകേ സാഹിത്യവിദ്യാവധുവും, മുനിമാരും, അങ്ഗം, വങ്ഗം, സുഖം, ബ്രഹ്മം, പുണ്യം മുതലായ ദേശങ്ങളിലൊക്കെ അവർ സഞ്ചരിച്ചു. സാഹിത്യവിദ്യാവധു ഒരു വേഷമാറിയാണ്, അവിടെവെച്ചു കാവ്യപുരുഷനെ സമീപിച്ചത്. അതുകൊണ്ട്, അവിടങ്ങളിലുള്ള സ്ത്രീകളെല്ലാം ആ വേഷവിശേഷത്തേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു തുടങ്ങി. അത് ‘ശൈലമാഗധി’ എന്ന ഒരു ‘പ്രവൃത്തി’യായി പ്രസിദ്ധിനേടി.

“ചതുർവിധാ ‘പ്രവൃത്തി’യു
പ്രോക്താ നാട്ടുപ്രയോക്തൃഭിഃ,
ആവന്തി ഭാഷിണാത്യാച
പാണ്ഡാലീചരശ്ചമാഗധീ”

* * *

“പ്രാഗാപ്രാവൃതയാശ്ചൈവ
യുജന്തിഃ ശൈലമാഗധീ”
തേഷുപ്രയുജ്യതേ ഹേതുഷാ
പ്രവൃത്തിസ്തചരശ്ചമാഗധീ”

എന്നുമാറ്റം ‘ഭരതമുനി’യുടെ ‘നാട്ടുശാസ്ത്ര’ത്തിൽ (അദ്ധ്യായം 13) കണ്ടുകൊള്ളുക. ‘പ്രവൃത്തി’ എന്നതിനു വേഷവിദ്യാസക്തമെന്നർത്ഥം. ആ ‘പ്രവൃത്തി’യേ മുനിമാർ വേണ്ടുവിധം വാഴ്ത്തി:—

ആർദ്രാർദ്രചന്ദനകലാപ്ലിത സുരന്മാരഃ
(5) സീമന്തചുംബിസിദ്ധയഃ സ്മിദ്ബാഹുവുഃ
ദുർഗ്ഗാപ്രകാശധരപിരാ സ്വതരൂപഭോഗാഭ്—
തൈരധാദ്യം തനാസുചിരമേഷ ചകാസ്തുവേഷഃ”

[സാരം:— (നതോന്നത)

കളഭമിഴുകുകൊണ്ടു കടലിൽ തുളഞ്ഞുമാല;
കുസവണിമേലുവച്ചാത്തു നെറുകയോളം;
കരകശ്ശീയകിലിനാൽ; കാണുകക്കും—ഇതും ഗന്ധം—
കുമനിമാക്കുള്ള വേഷം ലഭിച്ചു, മേന്മേൽ] (4)

ഈ വസരത്തിൽ കാവ്യപുരുഷൻ യദൃച്ഛയാ നെ വേഷം മാറുകയുണ്ടായി. ആ വേഷം സ്വീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട്, അദ്ദിക്കുകാരായ പുരുഷന്മാരെല്ലാം ആ വേഷം സ്വീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആ വേഷരചനയ്ക്ക് 'കേന്ദ്രമാഗധി' എന്നു പേരായി. ചെന്നെ, അവിടെവെച്ച്—ആ സന്ദർഭത്തിൽ—വധു വരവശീകരണാത്മം നൃത്തവാദ്യം തുടന്നു. അതു 'ഭാരതീ' വൃത്തിയായും പരിണമിച്ചു. ഉടനേ മുനിമാരെല്ലാം, ഭാരതീ വൃത്തിയെ കീർത്തിക്കുവാനൊരുങ്ങി. എന്നാലും സാഹിത്യവിദ്യയുടെ വേഷരചനാഭി (പ്രവൃത്തി) കണ്ടിട്ടും, വിലാസവിത്യാസക്രമം (വൃത്തി) കണ്ടിട്ടും—കാവ്യപുരുഷൻ കരളലിയിക്കുകയോ കൈതുകം ജ്വലിക്കുകയോ ഉണ്ടായില്ല. അങ്ങനെ അപ്പോഴും അവർക്കു വശപ്പെടാതെ, സമാസഭ്രയിപ്പുവും അനുപ്രാസബഹുലവും യോഗവൃത്തിപരമ്പരാഗതവും ആയിട്ടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു കാവ്യപുരുഷൻ. ആ വചനവിത്യാസക്രമമാകട്ടെ "കൈരധി" രീതിയായും തീർന്നു. മുനിമാർ വിടാതെ ആ രീതിയേ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു കൂടി. അനന്തരം, പാഞ്ചാലം, ശുരസേനം, ഹസ്തിനാപുരം, കാശ്മീരം മുതലായ ദേശങ്ങളോടുകൂടിയ പഞ്ചാലരാജ്യത്തേയ്ക്കു കാവ്യപുരുഷൻ നടന്നുതുടങ്ങി. സാഹിത്യവിദ്യയും മുനിമാരും പുറകേയും. അവിടെ വെച്ചു വിദ്യാവധു യാതൊരു വേഷവിശേഷത്തോടുകൂടി കാവ്യപുരുഷനെ സമീപിച്ചുവോ, ആ വേഷം അവിടങ്ങളിലുള്ള സ്ത്രീകളും കൈക്കൊണ്ടു. ആ വേഷവിത്യാസക്രമത്തിന്നു 'പാഞ്ചാലമദ്ധ്യമാ' എന്നു പേരുണ്ടായി. ആ 'പ്രവൃത്തി'യേ (വേഷവിത്യാസക്രമത്തെ) മുനിമാർ ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു:—

“താടക¹ വല്²ഗന്തരങ്³ഗിതഗണ്ഡലേഖ-
മാനാഭിലംബിദര⁴ഭോലിതതാരമാരം
ആശ്രോണിഗുല്⁵പപരി⁶ഗണ്ഡലിതോത്തരീയം
വേഷം നമസ്തുത മഹോദയസുന്ദരീണാമ⁷.”

[സാരം:—

നൽത്തോട തട്ടി വില്പസുന്ന കവിർത്തടങ്ങരം,
നാഭിസ്ഥലം കവിയെ ഞാനു വിചിത്രമാരം,
ചിന്നിൽതൊടുത്തടിവരെയ്ക്കു ചുഴുന്ന സാരി,—
യെന്നീമഹോദയീകരതൻ ചമയം വിശേഷം!]

(5)

വിദ്യാവധുവിന്റെ വേഷംകണ്ടും, മാമുനിമാരുടെ സ്തോത്രം കേട്ടും സ്വപ്നമൊന്നുമനസ്സിലിട്ടത്, സാരസ്വതേയൻ തന്റെ വേഷവും കുറച്ചു മാറ്റി. അതുകൊണ്ട് അദ്ദിക്കുകാരായ പുരുഷന്മാരെല്ലാം ആ വേഷം സ്വീകരിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ, സാഹിതീവധു, കാവ്യപുരുഷനെ കൈതുകാവിഷ്ഠനാക്കിത്തീർക്കുവാനായിട്ടു, തന്റെ നൃത്തഗീത വാദ്യവിലാസാഭിപ്രായത്തോടു കൂടാതെ കാണിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. അതു 'സാന്തപതീ' വൃത്തിയാ

1 'വല്'ഗിത'—എന്നും 2 'ഭോലിത'—എന്നും 'സാഹിത്യമീമംസ'യിൽ പരാമർശം.

യും പരിണമിച്ചു. ആ നൃത്തഗീതാദിതന്നെ, കടിലഗതിയോടുകൂടി നടത്തവേ, “ആരഭി” വൃത്തിയായും തീർന്നുവെന്നറിക. മുനിമാർ ആ ‘സാത്തപത്യാരഭി’ കളേ ഹൃദയാവണ്ണം വാഴ്ത്തി. അത്തരം വേഷപ്പകർച്ചകൊണ്ടും, ഗീതപ്രവൃത്തികൊണ്ടും ഒന്നും കാവ്യപുരുഷൻ സാഹിത്യവധുവിൻ സമ്പൂർണ്ണമായി വശപ്പെട്ടിട്ടു. അല്പം വശപ്പെടാതെയുമിരുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലമായിട്ട്, അധികം സമാസമില്ലാത്തതും, കുറച്ചുനൂപ്രാസത്തോടുകൂടിയും, ഉപചാരഗർഭമായും വരൻ വധുവിനോടു സംസാരിച്ചു. ആ സംഭാഷണരീതി “പാഞ്ചാലി”യായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. മുനിമാർ ആ രീതിയേയും മാനിച്ചു വാഴ്ത്തി എന്നു പറയേണ്ടല്ലോ.

അനന്തരം, കാവ്യപുരുഷൻ പുറപ്പെട്ടത് ആവന്തിരാജ്യത്തേയ്ക്കാണ്. ആവന്തി, വൈദിശം, സുരാഷ്ട്രം, മാലവം, ആർബുദം, ഭൂമുകുളം മുതലായ ദേശങ്ങളെല്ലാം ആ രാജ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. വിദ്യാവധുവും പുരകേ പുറപ്പെട്ട് അവിടെച്ചെന്നു്, ഏതൊരു വേഷവിശേഷത്തോടുകൂടി സ്വയംമുദ്രിതനായിത്തീർന്നുവോ, ആ വേഷത്തേ അന്നാട്ടിലേ സ്രീകളും അനുകരിച്ചു. അതു് ‘ആവന്തി’ എന്ന ‘പ്രവൃത്തി’ (വേഷവിശേഷത്തോടുകൂടി) ആയും ഭവിച്ചു. ‘പാഞ്ചാലമധ്യമ’ ‘ദാക്ഷിണാത്യ’—എന്ന രണ്ടു് ‘പ്രവൃത്തി’കളുടേയും നടുക്കു നില്ക്കുന്നതാണ് ഈ ‘ആവന്തി.’ അതുകൊണ്ടു് ‘സാത്തപതി’യും ‘കൈശികിയം’ ആണ് അതിലേ (ആവന്തിപ്രവൃത്തിയിലേ) വൃത്തികൾ (വിലാസവിശേഷങ്ങൾ). അപ്രകാരമുള്ള ആ ആവന്തിപ്രവൃത്തിയെ മാമുനിമാർ സങ്കീർത്തനം ചെയ്തു. അതാവിതു്:—

“പാഞ്ചാലനേപഥ്യവിധിൻരാണാം,
സ്രീണം പുനന്ദത്ര ദാക്ഷിണാത്യാഃ;

* യജുർവേദം യജുരിതാദികം ത-
ദ്യോതൃസംഭിന്നമവന്തിദേശേ.”

[സാരം:—

പാഞ്ചാലവേഷം പുരുഷർക്കു, യോഷ-
മാക്കോ പരം ദക്ഷിണദേശവേഷം;
വിലാസഭാഷാദികൾ തമ്മിൽമേന്മേ-
ലിണങ്ങിയും വെൽവിതവന്തിതന്നിൽ]

(6)

അതിന്റെശേഷം, കാവ്യപുരുഷൻ തെക്കൻദിക്കിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെയാണ്, മലയം, മേകലം, കന്തളം, കേരളം, പടലം, മഞ്ജര, മഹാരാഷ്ട്രം, ഗാങ്ഗ, കലിംഗം തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങൾ. സാഹിത്യ

* വന്ദാർഹവന്ദ്യതമപുനസ്തം—എന്ന സാഹിത്യമിമംസയിലേ പദം.

വിദ്യാവധുവാകട്ടെ, പുതിയൊരു വേഷംധരിച്ചുകൊണ്ട്, കാവ്യപുരുഷനേ അനുഗമിച്ചു. ആ വേഷം അന്നാട്ടിലേ സ്ത്രീകൾ കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. 'ഭാഷിണായ' എന്ന പേരിൽ ആ "പ്രവൃത്തി" (വേഷവിത്യാസക്രമം) പ്രസിദ്ധിനേടി. മഹർഷിമാരെക്കൊണ്ട് അതിനെ ഇങ്ങനെ വാഴ്ത്തി:-

"ആമുഖതോവലിതകന്തള പാതമുഖം-

ശ്മശ്നുങ്കപ്രവയലാഞ്ചരിതപാലഭാഗം-

കക്ഷാനിവേശനിബിഡീകൃതനീവിരേഷ-

വേഷശ്ചിരം ജയതി കേരളകാമനീനാമ."

[സാര:-

മുന്നോട്ടു കൂട്ടി മിഴിവേറിയ വാൻമുടിക്കെ,-

ട്ടമ്പുനമാമളകമാൻ വിശാലപാലം,

കക്ഷത്തിലാക്കി നിലനിർത്തി നന്മകിത്തു;-

സ്ഥിരം ജയിപ്പു, മലയാളവധുടിമോടി.] (7)

ഈ ഘട്ടത്തിൽ കാവ്യപുരുഷൻ സാഹിത്യവിദ്യാവധുവിനോടു അനുരഞ്ജിക്കുകയും, തന്റെ വേഷവുമെന്നു മാറുകയും ചെയ്തു. അതുകണ്ട് അദ്ദിക്കുകാരായ പുരുഷന്മാരെല്ലാം ആ സാരസ്വതേയന്റെ വേഷം സ്വീകരിച്ചു. വിദ്യാവധു ആ അവസ്ഥത്തിൽ വിചിത്രമായ നൃത്തം, ഗീതം, വാദ്യം, വിലാസം മതലായവയെ പ്രകടിപ്പിച്ചു. അതാണു 'കൈശികീ' വൃത്തിയായി കേഴ്വിപ്പെട്ടത്. മനീമാരെല്ലാം ആ കൈശികീവൃത്തിയേയും വാഴ്ത്തി. അവിടെപ്പോയി, കാവ്യപുരുഷൻ സാഹിത്യവിദ്യയ്ക്കു ഏറ്റവും വശംവദനായിട്ട്, സ്വാനന്ദപ്രാസത്തോടു, സമാസരാഹിത്യത്തോടു, യോഗ്യതാഗർഭമായും പലതും വധുവിനോടു പറയുകയുണ്ടായി. അതു വൈഭവീരീതിയായിച്ചമഞ്ഞു. 'പ്രവൃത്തി' എന്നാൽ 'വേഷവിത്യാസക്രമ'വും, 'വൃത്തി'യെന്നാൽ 'വിലാസവിത്യാസക്രമ'വും ആണെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ, 'വചനവിത്യാസക്രമ'ത്തെ 'രീതി' എന്നു പറയുന്നു. "വൃത്തികളും പ്രവൃത്തികളും" നന്നാലുമാത്രം; ദേശങ്ങളോ അനവധി; അപ്പോൾ, 'വൃത്തി'—പ്രവൃത്തി'കളെല്ലാം ഈ നന്നാലിൽ ഒരുക്കുന്നതെങ്ങനെ?"—എന്ന് അചാര്യന്മാർ ചോദിക്കുന്നു. അനന്തരഭരതനെ ദേശങ്ങൾ; എങ്കിലും അവയെ എല്ലാം കൂട്ടി നാലുപ്രകാരത്തിലാക്കി ചക്രവർത്തിക്ഷേത്രമെന്നു പൊതുവേ കല്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു, അതിന്റെ അവാന്തരഭേദങ്ങളാണു് അനന്തദേശങ്ങൾ"—എന്നു 'യായാവരീയ'ന്റെ (രാജശേഖരന്റെ) മറുപടി. ചക്രവർത്തിക്ഷേത്രമെന്നാലോ—തെക്കേസ്സമുദ്രമുതൽ വടക്കോട്ടു് ആയിരംയോജനവരെയുള്ള ഭൂഭാഗം. അത്രയും സ്ഥലത്തേയ്ക്കാണ് ഈ നാലുതരം വേഷവിധാനം പാഞ്ഞതു്; പ്ര

സ്കൂള ഭൂഭാഗത്തിനപ്പുറത്തു ചെല്ലുന്നവർ ദിവ്യനാരായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള ദിവ്യനാരേ വെണ്ണിക്കുമ്പോൾ, അവരവർ ചെന്നു പാടുന്ന ഭാഗത്തേ വേഷസമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു വെണ്ണിച്ചുകൊള്ളുക. അവരേത്തന്നെ സ്വഭേശസ്ഥരാക്കി വെണ്ണിക്കുമ്പോൾ തദ്ദേശ്യവേഷശാലികളാക്കിക്കല്പിക്കണം താനും. ദ്വീപാന്തരസംഭ്രൂതനാരെ വെണ്ണിക്കുമ്പോൾ, തദ്ദ്വീപാന്തരസാരണ 'വൃത്തി' 'പ്രവൃത്തി'കളേയും കല്പിച്ചുകൊള്ളുക. രീതികൾ മുൻപറഞ്ഞ മൂന്നും തന്നെ.

വിഭജിക്കേണ്ടതു 'വത്സഗുല്യം' എന്നു പേരായ ഒരു നഗരമുണ്ട്. അതാണു കാമദേവന്റെ കേളീനിലയം. അവിടെവെച്ച്, സരസ്വതീസുതനായ കാവ്യപുരുഷൻ, ഉമാപത്രിയായ സാഹിത്യവിദ്യയേ ഗാന്ധർവ്വമായി പരിണയിച്ചു. ആ വധുവരന്മാർ അവിടവിടെ അങ്ങനെ വിഹരിച്ചുകൊണ്ടു്, മടങ്ങി, ഹിമാലയത്തിൽത്തന്നെ ചെന്നുകൂടി. സരസ്വതിയും ഗൗരിയും, തമ്മിൽ ചാർച്ചക്കാരാഴിത്തീർന്നു്, അവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങളേ വന്നു വന്ദിച്ചു നവദമ്പതിമാർക്കു് ആശീസ്സരുളുകയും, പ്രഭാവമയമായ ഭേദത്തോടുകൂടി അവരേ കവിമാനസനിവാസികളാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു ആ അമ്മമാർ. അവർക്കുവിടെ എന്തു പണിയാണു് അമ്മമാർ കല്പിച്ചതു്? കവിലോക സ്വർഗ്ഗസ്വർഗ്ഗം— കവിജനങ്ങൾക്കുള്ള സ്വർഗ്ഗം സൃഷ്ടിയ്ക്കുക! അതാണവർക്കു് കൊടുത്ത പണി! ആ സ്വർഗ്ഗമാകട്ടെ, കാവ്യമയമായ ശരീരത്തോടുകൂടി മന്ത്രിലോകത്തിലിരിക്കുന്ന കവികൾ, ദിവ്യദേഹം പൂണ്ട കല്പാന്തകാലംവരെ സുഖിക്കുന്ന സുന്ദരലോകമത്രേ!

ഇവനാം കാവ്യപുരുഷൻ
ബ്രഹ്മനാൽ പണ്ടു നിർമ്മിതൻ;
വിവേചിച്ചിതറിഞ്ഞീടി-
ലിഷാമുത്രസുഖം ഫലം!

ഇന്ത്യയുടെ ധാതുസമ്പത്ത്

(ടി. സുധാകരൻ ബി. ഏസ്സ് സി.)

ഇന്ത്യ അതിപുരാതനകാലംമുതലും കൃഷിപ്രധാനമായ ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആധുനികകാലങ്ങളിൽ കൃഷി ഒന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു രാജ്യം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതല്ലെന്നുള്ള സംഗതി സർവ്വസമ്മതമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. നാളികേരം, നെല്ല്, റബ്ബർ മുതലായവയുടെ വില ഇട

യ്ക്കിടയ്ക്കു കറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ കഷ്ടനാക്കേണ്ടാകുന്ന നഷ്ടങ്ങൾക്കു കൈയ്യും കണ്ടാകുമില്ല.

ആധുനികകാലങ്ങളിൽ രാജ്യങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധി അധികവും വ്യവസായങ്ങളിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ജർമ്മനി, ജപ്പാൻ, ഐക്യോദ്യോഗവേക്കിയ മുതലായ രാജ്യങ്ങളുടെ സ്ഥിതി നോക്കിയാൽ ഇതു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകും.

ഇന്ത്യയിൽ വ്യവസായങ്ങൾ ഇന്നും വലിയ മോശസ്ഥിതിയിലാണ്. ഇതിനു പല കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. ഒന്നാമത് ഇന്ത്യ ഒരു സ്വതന്ത്ര രാജ്യമല്ല. രണ്ടാമത് ഇന്ത്യയിലെ ധനികന്മാർ വ്യവസായങ്ങളിൽ വിമുഖന്മാരാണ്. മൂന്നാമത് ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വന്തം കപ്പലുകളോ തീവണ്ടികളോ ഇല്ലാത്തതിനാൽ വാണിജ്യത്തിനു പല അസൗകര്യങ്ങളും നേരിടുന്നുണ്ട്. ഈവക ബുദ്ധിമുട്ടുകളെല്ലാമുണ്ടായിട്ടും ഇന്ത്യയിൽ അടുത്തകാലത്തു വ്യവസായങ്ങൾക്കു സ്വല്പം പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചുകാണുന്നത് ആശ്വാസകരം തന്നെ.

ധാതുസമ്പത്തിൽ ഇന്ത്യ വളരെ ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്താണു നില്ക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ജിയോളജിക്കൽ സർവ്വേക്കറുടെ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി ഇന്ത്യയിലെ ധാതുക്കളെക്കുറിച്ച് ഒരു പൂർണ്ണമായ അറിവ് നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ബ്രിട്ടീഷുഗവൺമെണ്ടും നാട്ടുരാജ്യഗവൺമെണ്ടു കളും, കോടിശതമാനം ഈ വിഷയത്തിൽ വേണ്ടിടത്തോളം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചുകാണുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂറിലെ മോണൊസൈറ്റ് മണ്ണിന്റെ കഥതന്നെ നോക്കുക. ഈ മണ്ണു ലോകത്തിൽ വളരെ കുറച്ച സ്ഥലങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അത് അമേരിക്കയിലും ബ്രെസീലിലും തിരുവിതാംകൂറിലും മാത്രമാണ്. ഈ മണ്ണിൽനിന്നാണു തോറിയം എന്ന പേരായ ലോഹമെടുക്കുന്നത്. ഈ ലോഹത്തെ ഇവിടെത്തന്നെ എടുത്ത് അതുകൊണ്ടുള്ള വ്യവസായങ്ങളെ ഇവിടെത്തന്നെ പ്ലാന്താഫിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ, ആ മണ്ണിനെ അങ്ങനെയെന്നെ കയറി അയയ്ക്കുകയാണു തിരുവിതാംകൂറിൽ ചെയ്തുവരുന്നത്.

ഇന്നു രാജ്യമൊട്ടാകെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ദാരിദ്ര്യത്തിനും തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കും പരിഹാരമുണ്ടാക്കേണമെങ്കിൽ, വ്യവസായങ്ങൾക്കു ശരിയായ പ്രോത്സാഹനം നൽകണം. ഗവൺമെണ്ടുകളും പൊതുജനപ്രമാണികളും സഹകരിച്ചു പ്രവൃത്തിച്ചുകിൽ മാത്രമേ ഇതു സുസാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ.

ഇനി ഇവിടെ ഇന്ത്യയിലെ ധാതുക്കളെക്കുറിച്ച് ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണം നൽകാം. ഒന്നാമതായി നമുക്കു ലോഹങ്ങളുടെ കാര്യം ചിന്തിക്കാം. സ്വപ്നവനികൾ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതുമെസുറിലെ കോലാർ ജില്ലയിലാകുന്നു. ആണ്ടുതോറും ഇവിടെനിന്ന് 560,000 ടൺ സ്വപ്നവീതം കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്. കോലാർ കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത പ്രധാനവനികളുള്ളതുമൈദോബാദിലെ ഇട്ടി എന്ന സ്ഥലത്താണ്. അനന്തപുരംജില്ലയിലും ചില സ്വപ്നവനികളുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ ഏതാളിൽ സ്വപ്നം കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന ചെമ്പുവനികൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് ഒറീസ്സയിലെ സിങ്ഭൂജില്ലയിലാകുന്നു. മേഘാട്ടാനാഗ്പുരം; അജ്മീർ, ബേത്രി, ആൽവാർ, ഉദയപുരം, സിക്കിം, കല്ലി, ഫാൽവാൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും ചെമ്പുവനികൾ ഉണ്ട്. മൈസൂറിൽ വളരെക്കാലംമുമ്പേ ജോലിചെയ്തുവരുന്ന ചില വനികൾ ചിത്താൽറ്റൂറിനടുത്തുണ്ട്. കാശ്മീരിൽ സാൻസ്കാർ നദീതടത്തിൽ നിന്ന് ഇരുപത്തിയേഴു റാത്തൽ വരെ ഘനമുള്ള ചെമ്പുകുടകൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ മിശ്രപാറകളിലും ഇരുമ്പു കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും പ്രധാനവനികൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് മയൂർഭഞ്ച്, റെയ്പ്പർ, ബർഡ്വാൻ, സിങ്ഭൂ, മൻഭൂ, മൈസൂറിലെ ബാബാബുഡാൻകുന്നുകൾ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലാകുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവുംവലിയ ഇരുമ്പുകമ്പനിയായ 'ടാറ്റാ അയേൺ അൻഡ് സ്റ്റീൽ വർക്ക്സിസ്' (ജാംഷെഡ്പൂർ) ഇരുമ്പുകിട്ടുന്നത് മയൂർഭഞ്ചിൽനിന്നാകുന്നു. മൈസൂറിൽ ഭൂദ്രാവതിയിലും ബങ്കാളിൽ കൽട്ടിയിലും ഓരോ വലിയ ഇരുമ്പു വ്യവസായശാലകളുണ്ട്. സേലം, കടപ്പ, കർണ്ണാട്, ആസാം, ജബൽപൂർ, ഭിലാസ് പൂർ, കുമയൂൺ, ജമ്മു മുതലായസ്ഥലങ്ങളിലും ഇരുമ്പ് ഒരു വ്യവസായമായിത്തുടങ്ങത്തക്കവിധത്തിലുണ്ട്. ആസാം, ബങ്കാൾ, ബിഹാർ എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഇരുമ്പും കൽക്കരിയും അടുത്തടുത്തായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുള്ളൂ.

റഷ്യ കഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ ഏറ്റവും അധികം മാങ്കനീസ് എന്ന ലോഹമുണ്ടാകുന്നത് ഇന്ത്യയിലാണ്. ഇരുമ്പും മാങ്കനീസും കൂട്ടിയുരുക്കിയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരുതരം മിശ്രലോഹം പല പണിത്തരങ്ങൾക്കും ഒന്നാന്നതാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അസംസ്കൃതമാങ്കനീസിൽ അധികഭാഗത്തേയും അന്ധ്രരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് അക്കേതനെ അയക്കുകയാണ് ചെയ്തുവരുന്നത്. ഈ മാങ്കനീസ് വനികൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് ബാലാഘട്ട്, ഭണ്ടാര, ചിൻസ്വാറ, ജബൽപൂർ, നാഗ്പൂർ, സാണ്ടർ, വിശാഖപട്ടണം, പഞ്ചമഹാൾ, ഗംഗ്പൂർ, ത്വന്ത, മൈസൂറിലെ ചിത്താൽറ്റൂർ ഷിമോഗയും എന്നീസ്ഥലങ്ങളിലാകുന്നു. കട്ന, ബാലാഘട്ട്, കാളഹണ്ടി,

സർഗ്രജ, മഹാബലേശ്വർ, ഭോപ്പാൽ, പഴനി മുതലായസ്ഥലങ്ങളിൽ ബാക്ക്സൈറ്റ് എന്ന വസ്തു ധാരാളം കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽതന്നെ പലയിടത്തും ചെങ്കല്ലിൽകാണുന്ന വെളുത്തസാധനം ഇതാകുന്നു. ഈ ബാക്ക്സൈറ്റിൽനിന്നാണ് അലൂമിനിയം കിട്ടുന്നത്. ഇക്കാലത്തു വളരെ അത്യാവശ്യമായ ഒരു ലോഹമാണെങ്കിലും, അലൂമിനിയവ്യസായത്തിന് ഇന്ത്യയിൽ ഇതുവരെ ഒരു സ്ഥാനവും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഇതിനുള്ള പ്രധാന രേഖ ഇന്ത്യയിൽ വിലകുറഞ്ഞു വില്പിക്കുക കിട്ടിത്തുടങ്ങാത്തതുതന്നെയാണ്. ഹസാറിബാഘിലും മൻദൂരിലും സെൻട്രൽപ്രോവിൻസിലും ഇതും കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ബാഡ്വിൻ ഖനികളിൽനിന്ന് ഇതും തുത്തനാകവും വെള്ളിയും കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്. ചലാൻപൂർ, ഹസാറിബാഘ് എന്നീസ്ഥലങ്ങളിലും ബർമ്മയിൽ ചില സ്ഥലങ്ങളിലും വെളുത്തീയുമുണ്ട്. നാഗ്പൂർ, ത്രിശ്ശിനാപ്പള്ളി, രാജപുത്താന മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ വോൾഫ്രാം അഥവാ ടങ്സ്റ്റൻ എന്ന ലോഹമുണ്ട്. ബലൂചിസ്താൻ, മൈസൂർ, സിങ്ക്ടം, സേലം എന്നീസ്ഥലങ്ങളിൽ ക്രോമൈറ്റ് എന്ന ലോഹമുണ്ട്. തോറിയത്തിന്റെ കാര്യം പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്ന് ഇന്ത്യയിലുള്ള ലോഹങ്ങളുടെ ഒരു ഏകദേശസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

ലോഹവ്യവസായങ്ങൾക്ക് അവശ്യം ആവശ്യമായ കൽക്കരി ഇന്ത്യയിൽ ധാരാളമുണ്ട്. എങ്കിലും ഭയങ്കരമായ തീവണ്ടിശൂലനിമിത്തം എല്ലാസ്ഥലങ്ങളിലും ഇന്ത്യയിലെ കൽക്കരി എത്തിയ്ക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. തെക്കേഇന്ത്യയിൽ മൈദൂരബാദിൽ ഒരു സ്ഥലത്തൊഴിച്ചു മറ്റെങ്ങുംതന്നെ കൽക്കരി കിട്ടുന്നില്ല. കപ്പൽശൂല തീവണ്ടിശൂലിയേക്കാൾ കുറവായതുമിത്തം ബോംബെയിലും അഹമ്മദ്ബാദിലുമുള്ള വ്യവസായശാലക്കാരും മില്ലമസ്ഥാനാരും തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിൽനിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന കൽക്കരി ഉപയോഗിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ബങ്കാളിലും ബീഹാറിലുമുള്ള റാണിഗഞ്ച്, തേധാറിയ, ബാക്കാർ, ഗിരിദി, ഡാൽതൺഗഞ്ച് എന്നീസ്ഥലങ്ങളിലാകുന്നു ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന കൽക്കരിഖനികൾ. മദ്ധ്യേന്ത്യയിൽ ഉമാറിയയിലും, സെൻട്രൽപ്രോവിൻസിൽ ബെല്ലാർപൂർ, ചെഞ്ച്വാലി, മോഹ്പാനി എന്നീസ്ഥലങ്ങളിലും, മൈദൂരബാദിൽ സിംഗരേണിയിലും, ആസ്സാമിൽ മാക്കമിലും, ബലൂചിസ്താനിൽ ഖോസ്ദിലും, പഞ്ചാബിൽ ഡൺഡോട്ടിലും, ബിക്കാനിയറിൽ പലാനയിലും കൽക്കരിഖനികളുണ്ട്. ബർമ്മയിൽ ചെട്രോളിയഖനികൾ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും ഇന്ത്യയിൽ അവ കുറവാകുന്നു. ആസ്സാമിൽ മാക്കം, ഡിഗ്ബോയ് മുതലായസ്ഥലങ്ങളിലും, പഞ്ചാബിൽ രാവൽപിണ്ടി, അറോക്ക് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും ചെട്രോളിയഖനികളുണ്ട്.

പഞ്ചാബിൽ ബേവ്രയിൽനിന്നും ബഹദൂർഖേലിൽനിന്നും ഇന്ത്യപ്പാ-
 ധാരാളം കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ശുന്ധഭൂമികളിൽനിന്നും ലോ-
 നാർത്ഥാകത്തിൽനിന്നും സോഡാക്കാരം ധാരാളം കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്. മരുന്ന്
 കറക്കും യുദ്ധസാമഗ്രികൾക്കും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന വെടിയുപ്പു ബീമാ-
 റിലും സിന്ധിലുമുള്ള ശുന്ധപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടിവരുന്നു. ബങ്കാറുൾ
 കടലിലുള്ള ബാരൺഐലണ്ടിലും പശ്ചിമബെലൂവിസ്താനിലും ഗന്ധകമു-
 ണ്ടുണ്ട്. പഞ്ചാബിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളിലും കാളബാഷ്പവും കച്ചിലും രജ-
 പുത്താനയിലും പടിക്കാരമുണ്ട്. ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും അധികം അഭു-
 മുള്ളതു് ഇന്ത്യയിലാകുന്നു. നെല്ല്, ഹസാറിബാഷ്പ, ഗയ, മോംഗീർ, അ-
 ജ്മീർ, മെർവാറ എന്നീസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു ധാരാളം അഭു കിട്ടിവരുന്നു
 ണ്ടു്. തിരുവിതാംകൂർ, മെർവാറ, കടക്, സിക്കി, വിശാഖപട്ടണം, ഒറീ-
 സ്സ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഗ്രാഫൈറ്റുണ്ട്. ലോകത്തിൽവെച്ച് ഏറ്റ-
 വം അധികം ഗ്രാഫൈറ്റുണ്ടാകുന്നതു് സിലോണിലാണു്. “പ്ലാസ്തർ ഓ-
 ഫ് പാരീസ്” മുതലായവയുണ്ടാക്കുവാനുപയോഗിച്ചുവരുന്ന “ജിപ്സം”
 സാർട്ട്റേഞ്ചിലും കോഹറിലും സിന്ധിലും കച്ചിലും ജോഡ്പൂരിലും ബീ-
 ക്കനിയറിലുമുണ്ട്. ശീമക്കുമായം, ഇഷ്ടികമുതലായവയുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള
 “മാഗ്നൈസൈറ്റ്” സേലത്തും, കോയമ്പത്തൂരിലും, മൈസൂറിലുമുണ്ട്. ഒറീ-
 സ്സയിലെ സറൈക്കാലസ്റ്റേററിൽനിന്നും ഇഡാർ സ്റ്റേററിൽനിന്നും “ആസ്-
 ബെസ്റ്റോസ്” കിട്ടിവരുന്നു. “ബെന്റോട്ടിസ്”സേലത്തും സ്ലീമനാബാദിലും,
 “കാൽസ്യം ഫോസ്ഫേറ്റ്” ത്രിശ്ശിനപ്പള്ളിയിലും ധാരാളമുണ്ട്. വിസ്താ-
 രഭയ്ക്കിമിത്തം ചുരുക്കുന്നു.

ഇനി നമുക്കു മറ്റുരാജ്യങ്ങളുമായി ഇന്ത്യയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി
 നോക്കാം. ഇരുമ്പു ലോകത്തിൽ എല്ലായിടത്തുമുണ്ടെങ്കിലും ഇരുമ്പുവ്യ-
 വസായം അധികമായിട്ടുള്ളതു് ഇംഗ്ലണ്ടിലും, ഫ്രാൻസിലും, ജർമ്മനിയിലും,
 അമേരിക്കയിലും മാത്രമാകുന്നു. ലോകത്തിനാവശ്യമുള്ള കൽക്കരിയിൽ
 മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗവും ബ്രിട്ടൻ, അമേരിക്ക, ജർമ്മനി എന്നിരാജ്യങ്ങളിൽ
 നിന്നാണു കിട്ടിവരുന്നതു്. ചൈനയിൽ ധാരാളം കൽക്കരിയുണ്ടെങ്കിലും
 ഇതുവരെ അവിടെ ആരും ജോലി ആരംഭിച്ചുകാണുന്നില്ല. അമേരിക്കയും
 റഷ്യയുമാണു ലോകത്തിലേയ്ക്കാവശ്യമുള്ള പെട്രോളിയത്തിൽ അധികഭാ-
 ഗവും നൽകുന്നതു്. ആകെമുള്ള ചൈനയിൽ അൻപത്തഞ്ചുശതമാനവും
 അമേരിക്കയിലാണുള്ളതു്. മാങ്കനീസ് ഇന്ത്യയിലും ഭക്ഷിണറഷ്യയിലും
 ഗോൾഡ്കോസ്റ്റിലും ബ്രെസീലിലും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അപ്രകാരംതന്നെ,
 ക്രോമൈറ്റ് ഇന്ത്യയിലും റൊഡേഷ്യയിലും ന്യൂകാലിഡോണിയായിലും മാത്ര-
 മേ ഉള്ളൂ. നിക്കൽ കാനഡയുടേയും ടങ്ക്സ്റ്റൺ ചൈനയുടേയും സ്വത്തുക്കളാ-
 ണു്. ലോകത്തിലുണ്ടാകുന്ന വനേഡിയംലോഹത്തിൽ ചകരിയും പെര-
 വിൽനിന്നാണു്. 85 ശതമാനം വെളുത്തീച്ചുമുണ്ടാകുന്നതു മലയാളിലും

ഡച്ച് ഇന്ത്യൻ ഇൻഡീസിലും ബോളീവിയായിലുമാണ്. തെക്കേന്ത്യയിൽ ആകെയുള്ളതിൽ പകുതി സ്വർണ്ണത്തേയും, മെക്സിക്കോവും അമേരിക്കയുടേതിലും മുന്നിൽ രണ്ടാമതും വെള്ളിയേയും നൽകുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ നോക്കുന്നതായാൽ, രാജ്യങ്ങൾക്കു പരസ്പരം ആശ്വാസശ്വാസമാണെന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാകും. ഒരു രാജ്യത്തിലേക്കിലും ആ രാജ്യത്തിന്ന് ആവശ്യമുള്ള എല്ലാധാതുക്കളും സമൃദ്ധിയായിട്ടില്ല. ഈ സംഗതി ഒന്നുമാത്രം പല യുദ്ധങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയവാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കും ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇററലി അബ്സിനിയയെ ആക്രമിച്ചതും, ജപ്പാൻ ചൈനയെ ആക്രമിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും, ബ്രിട്ടൻ ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വതന്ത്ര്യം നൽകുവാൻ മടിയുന്നതും, കാരണമെല്ലാമിതന്നെ. ലോകത്തിലുള്ള ധാതുക്കൾ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റേയും ഉടമസ്ഥന്മാർ ബ്രിട്ടണിലും അമേരിക്കയിലുള്ള ഏതാനും ചില കമ്പനിക്കാരാകുന്നു. ശക്തിയേറിയ രാജ്യക്കാർ ശക്തിമീനരായ രാജ്യക്കാരുടെ “ധാതുക്കളെ” കരസ്ഥമാക്കുന്നു.

ലോകത്തിൽവെച്ച് ഏറ്റവും അധികം ധാതുസമ്പത്തുള്ളത് അമേരിക്കയ്ക്കാകുന്നു. എങ്കിലും അഞ്ചനക്കല്ല്, ക്രോമൈറ്റ്, മാങ്കനീസ്, നിക്കൽ, വെളുത്തീയ, ആസ്ബെസ്റ്റോസ്, അലൂമിനിയം, വെടിയുപ്പ്, പ്ലാട്ടിനം, രസം, ടങ്സ്റ്റേൻ, വെളുത്തകളിമണ്ണ്, ഗ്രാഫൈറ്റ്, അഭ്യർത്ഥനയായ ധാതുക്കൾക്ക് അമേരിക്ക അന്യരാജ്യങ്ങളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ബ്രിട്ടൻ അലൂമിനിയവും അഞ്ചനവും, ക്രോമൈറ്റും, ചെമ്പും, മാങ്കനീസും, സെറും, നിക്കലും, ടങ്സ്റ്റേനും, തുത്തനാകവും, ആസ്ബെസ്റ്റോസും ഗ്രാഫൈറ്റും, ഗന്ധകവും, അഭ്യർത്ഥനയായ, പെട്രോളിയവും, വെടിയുപ്പും, ആവശ്യമുണ്ട്. ഫ്രാൻസ്, ജർമ്മനി, ഇററലി, ബെൽജിയം ആസ്ത്രിയ, ജപ്പാൻ മുതലായ പ്രധാനരാജ്യങ്ങൾക്കും ഇതുപോലെതന്നെ പല ധാതുക്കളും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഫ്രാൻസിൽ അലൂമിനിയവും ഇരുമ്പും ജിപ്സവും കാൽക്കുറുപ്പുണ്ട്. കൽക്കരിയും വെള്ളക്കളിമണ്ണും അഞ്ചനവും ആവശ്യമനുസരിച്ച് അവിടെ കിട്ടുന്നില്ല. ജർമ്മനിയിൽ കൽക്കരിയും വെടിയുപ്പും ജിപ്സവും ധാരാളമുണ്ട്. ലോകമഹായുദ്ധാനന്തരം ധാതുക്കൾ വിളയുന്ന പലപ്രദേശങ്ങളും ജർമ്മനിയ്ക്കു നഷ്ടമായി.

ഇന്ത്യയിലെ ധാതുക്കളെ ഭൂഗർഭശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി കണ്ടുപിടിച്ച് അവയെ ആവശ്യമുള്ള രാജ്യക്കാർക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുന്നപക്ഷം, രാജ്യത്തിന്റെ മുതലെടുപ്പിന്നു ഇതൊരു നല്ല മാർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഇവിടത്തെ ധാതുക്കളെ വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗിച്ചും ആവശ്യമുള്ള ധാതുക്കളെ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് വരുത്തിയും ഇവിടെ പല നല്ല വ്യവസായങ്ങളും സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണ്. ഇത്തരം വ്യവസായോല്പാദനങ്ങൾ രാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിന്ന് അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാകുന്നു.

ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ പാഠാവലിയിൽ ഒന്നാംപാഠപുസ്തകവും അതിന്റെ അഭ്യസനരീതിയും

ഇന്നു നാട്ടുവാഴുന്ന തിരുമേനിയുടെ സ്തോരകമായ ഒരു പാഠാവലിയുടെ ആവിർഭാവം അഭിലഷണീയമെന്നതിനു പക്ഷാന്തരമുണ്ടാകുവാൻ അവകാശമില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ, കാലചോദനകൊണ്ടും, നവനവങ്ങളായി അഭ്യസനകലയ്ക്കു സിദ്ധിച്ച വികസനംകൊണ്ടും, പണ്ടാരോ എഴുതിയതും പഠിച്ചും, പഠിപ്പിച്ചും, മുഷിപ്പു തട്ടിപ്പുള്ളതുമായ ഒന്നാംപാഠപുസ്തകം ഒരു നവീകരിക്കണമെന്നു തോന്നിയത് ഒരിക്കലും അസ്ഥാനപ്രയുക്തമാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ കാലാതിവാതം എന്നു മാറ്റത്തേയും അഭിവൃദ്ധിയേയുമാണു വാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്നും അഭ്യസനകലയ്ക്ക് എത്രത്തോളം വികസനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും പര്യാലോചിക്കുന്നതു അനുചിതമാകുവാൻ തരമില്ല. ആ വീക്ഷണകോണിന്മേൽ ഒന്നാംപാഠപുസ്തകത്തിനുള്ള അധുനാതനത്വവും, കലാകശലതയും ഒരു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

നാലുമുതൽ ആറുവരെ വയസ്സു പൂർണ്ണമായ കുട്ടികളെയാണ് ഈ പാഠപുസ്തകം പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടത്. അൻപതുമുതൽ അഞ്ഞൂറുവരെ ശബ്ദങ്ങൾ രക്ഷിതാക്കളുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ നൂനാധികഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ച് ഈ പ്രായത്തിലുള്ള ശിശുക്കൾക്കു വശമായിരിക്കുമെന്നു വിദഗ്ദ്ധന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ഇവയിൽത്തന്നെ ഭേദഭേദംകൊണ്ടും പരിസരവ്യത്യാസംകൊണ്ടും ഒരേ വസ്തുവിനു ഭിന്നനാമം ഉപയോഗിച്ചു എന്നും വന്നേക്കാം. ഈ വിധ ചെറുപുഷ്പങ്ങളെയാണ് ഒരു ചരടിവിണക്കിക്കോർത്തു മാലനിർമ്മിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്ന അല്പോപകൻ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടത്. ഒന്നാംപാഠപുസ്തകം എഴുതുന്ന ഒരു വിദഗ്ദ്ധനോ, അല്ല ഒരു സമിതിയോ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സാമാന്യപ്രാപ്തിയേയും അല്പോപകന്മാരുടെ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തേയും പൂർണ്ണമായിത്തീർക്കണം. ഇതിനും പുറമെ ഒരു സംഗതികൂടി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കിൻഡർഗാർട്ടൻ, മാൺസിസ്റ്ററി, പ്രോജക്ട് എന്നിങ്ങനെ ഒന്നാംപാഠം പഠിപ്പിക്കുന്ന അല്പോപകന്മാർക്ക് അപരിചിതവും, അതെഴുതുന്ന വിദഗ്ദ്ധനോ സമിതിക്കോ, ഗ്രന്ഥങ്ങൾവഴി സുപരിചിതവും ആയ ചില മാർഗ്ഗങ്ങളെ

അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് പുസ്തകനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ ആ പ്രസ്ഥാനം നവീനമല്ലാതെ പോയേക്കാം.

രീതിഭേദത്തെയോ, രുചിഭേദത്തെയോ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഴുത്തു പഠിക്കണം; അല്ല, വായനപഠിക്കണം; പോരാ, രണ്ടുകൂടി നൊമ്പരപ്പെടുന്ന പോകണമെന്നല്ലാം പറഞ്ഞുവരാറുണ്ട്. ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം വിദേശഭാഷയിൽക്കൂടി നടത്തപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട്, മാതൃഭാഷാഭ്യാസവും ഇക്കാലത്തു ചെന്നായിത്തീർന്നതോട് ധരിച്ചു ആട്ടിൻകുഞ്ഞായിത്തീർന്നിരിക്കയാണെന്നു സമാധാനം കാണുന്നുള്ളു.

ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ ഭാഷകളേയും അപേക്ഷിച്ചു മലയാളത്തിന് ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. എല്ലാവിധ ശബ്ദങ്ങളേയും കുറിക്കുന്നതിന് ലിപികളുണ്ട്. ഒരു ലിപിക്ക് അനേകവിധ ഉച്ചാരണമില്ല. ലിപികളുടെ ഉച്ചാരണത്തെയാണ് അവകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥവും. **mother** എന്ന അക്ഷര ലിപികൾകൊണ്ട് 'മദർ' എന്നൊരു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചാൽ മാത്രമേ അതു പദാർത്ഥനിഷ്ഠമാകയുള്ളൂ. അമ്മ ഈ രണ്ടു ലിപികളുടെ പേർകൊണ്ടുതന്നെ മലയാളത്തിൽ അർത്ഥസിദ്ധി വരുന്നു.

പെട്ടി, മേശ, കസേര: എന്നു തുടങ്ങി പല സാധനങ്ങളും കുട്ടികൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. എന്നാൽ ഒരു പെട്ടിക്ക് എത്ര വശങ്ങളുണ്ടെന്ന് അവർ ധരിച്ചിട്ടില്ലെന്നും വന്നേക്കാം. അവയവബോധമില്ലെങ്കിലും ഒന്നാകെ വസ്തുസ്വരൂപമോ, ചിത്രസ്വരൂപമോ കുട്ടികൾ അറിഞ്ഞിരിക്കും. തപേക്ഷയാ ലിപിവിതരവും അവർക്കു ക്രമേണ മനസ്സിലാകും. ഇവിടെ ശിശുബലിയേക്കുറിച്ച് ഒന്നു പറയാനുണ്ട്. ഗർഭസ്ഥമായ ശിശു മൗനമുദ്രയോടെ വാസനാസഞ്ചയത്തെ ആവർത്തിച്ചുകഴിയുന്നു. ഭ്രൂസ്തർത്തോടുകൂടി "അ" എന്നു ധ്വജം, തുറക്കുന്നു. ചിരാഭ്യാസഫലമായി "അം" എന്ന് അടയുന്നു. പിന്നെയും പൂർണ്ണവത്. ഇങ്ങനെ അടയ്ക്കലും തുറക്കലും ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം, തന്നെ വിളിയുതാണെന്നു പ്രസംഗിച്ചുപോകുന്നതിൽ വലിയൊരു റോഷം വരുവാനില്ല. ആദ്യമായുച്ചരിച്ചതും, പിന്നീട് പലപ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചതുമായ "അമ്മ" എന്ന ശബ്ദം തുടങ്ങിയാൽ ഒന്നാംപാഠപുസ്തകം അശാസ്ത്രീയമെന്നു വരുമോ? ശിശുവിന്റെ അടുത്ത വികാരം കൗതുകവും, അനന്തരം ഭയവുമെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമത്രെ. ആ സ്ഥിതിക്ക് അ, ഇ, ഉ എന്നു ശബ്ദങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി ഗണിച്ച് Association of ideas ആശയസായോഗം വരുത്തുന്നതല്ല ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം. പക്ഷേ: ഇവിടെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിന് വകയുണ്ട്. ഈ ലിപികൾ എഴുതുവാൻ

വിഷമമുള്ളതാണ്. അതിനാൽ വായന ആദ്യമായും, എഴുത്തു കറെ കഴിഞ്ഞും ആകുന്നത് അനാവശ്യമായ പശ്ചാൽഗമനത്തിനിടവരുമെന്ന് ആക്രമിച്ച് പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് എഴുത്താലും വായന പിന്നീടും ആകുന്നത് നീരസംതന്നെ.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെ പുസ്തകരീട്ടോ, കാലഹരണഭോഷം മാറാൻ പൊളിച്ചെഴുതുന്ന സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചോ, ഒരു പുതിയ ഒന്നാം പാഠപുസ്തകം അവതരിപ്പിക്കട്ടെ. അതിന്റെ മട്ടകളിൽ എഴുത്തും വായനയും ഒന്നിച്ചുപോകണമെന്ന് ഉദ്ദേശം ഉണ്ടെന്നു തോന്നും. ഇതു പരിപിഴക്കേണ്ട അദ്ധ്യാപകന്മാർ പാടിയപോലെ പാടാതിരിക്കാൻ ചില നിദ്ദേശങ്ങൾ നൽകേണ്ടതായിരുന്നില്ലേ? ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആത്മവിശ്വാസക്കുറവുകൊണ്ട് അദ്ധ്യാപകന്മാർ അവരവരുടെ സരസ്വതീവിലാസംപോലെ കെട്ടിക്രട്ടേ എന്ന ഒന്നു തള്ളിയതാണോ? എഴുത്തും, വായനയും ഒന്നിച്ചു നടത്തണമെന്ന് തോന്നുന്ന ഇവനുള്ള അഭിപ്രായവും തദന്തരവും ചുവടെ കുറിക്കുന്നു. മാന്യസഹോദരീസഹോദരങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സാദരം ക്ഷണിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

പറ, പന എന്ന രണ്ടു വാക്കു പഠിപ്പിക്കാനാണ് ഒന്നാംപാഠം കൊണ്ടു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. 'റ' എന്ന ലിപിയുടെ ഉച്ചാരണം ഈ പ്രായക്കാരച്ചരിച്ചാൽ ഗുരുമാകുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. 'റ'കാരത്തോടൊ, 'ഴ'കാരത്തോടൊ അടുപ്പമുള്ള ഒരു ശബ്ദമേ കട്ടികളിൽനിന്നും കിട്ടുകയുള്ളൂ. ഈ ലിപി എഴുതാനുള്ള സൗകര്യം സുലഭവുമാണ്. 'പ'കാരം എഴുതാനും വായിക്കാനും അധികവിഷമമുള്ളതല്ലെങ്കിലും 'റ'കാരത്തോടു സംബന്ധിപ്പിക്കാൻ 'പ'കാരമല്ലെ ഉചിതമെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. 'പറ'യെന്നു പറയിക്കാൻ ആ സാധനത്തിന്റെ ഒരു ചിത്രം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. നെൽകൃഷി ധാരാളമുള്ള ഭിക്ഷുകാർ 'പറ' നിശ്ചയമായി കണ്ടിരിക്കും. എന്നാൽ ചില ഭിക്ഷിത പറയുടെ ആവശ്യംതന്നെയില്ല. അവിടെയുള്ള കട്ടികളെ ഒന്നാംപാഠപുസ്തകം പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യവുമാണ്. അവിടെ ഈ വാക്കു പരാജയമല്ലേ? ഇനി ചിത്രത്തിന്റെ ഗുണഭോഷമെന്നു നോക്കാം. അടി തെങ്ങി മേലോട്ടു വണ്ണുകൂടി ഇടയ്ക്കു രണ്ടു അരഞ്ഞാണം കെട്ടി ഉണ്ടാക്കിയ ചിത്രമാണു 'പറ'. ഒരു വശത്തു് ഒരു കുറിയും വളയവും, പാലവും കോലുമാണ് ഈ ചിത്രത്തെ പറയാക്കിയതു്. ചങ്ങലയിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കോലിന്റെ ആവശ്യം നെല്ലോ, അരിയോ പറയിൽ ഇട്ടു പാലമൊപ്പിച്ചു വടിക്കുവാനാണ്. ഈ കോലു പറയുടെ മുകളിൽ ഏത്തത്തക്കവണ്ണം ചങ്ങലയ്ക്കു നീളമുണ്ടോ എന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പ' എന്നും 'റ' എന്നും രണ്ടു ലിപികൾ പഠിപ്പിക്കണമെന്നഭ്യർത്ഥിക്കുകയും അതും വളരെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി. ഏകകാലത്തു ഭിന്നങ്ങളായ രണ്ടു വസ്തുക്കളെ ധരിപ്പിക്കുന്നതു ശാശ്വതബോധത്തിന്നുതക്കിയതല്ല. പത്തുവരെ എണ്ണം പഠിപ്പിച്ച ഒരു കുട്ടിയെ ഇരുപതു, മുപ്പതു എന്നിങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ, പതിനൊന്ന് എന്ന് എണ്ണിക്കുന്നത് അശാസ്ത്രീയമാണ്. അതിനാൽ ഏകാക്ഷരംകൊണ്ട് ഒരു വാക്കു നിർമ്മിക്കുവാൻ വേണ്ടിയിരുന്നത്. തൽക്കാലം ഉപയോഗത്തുനൂതമായ നൊമ്പാറപ്പുസ്തകം ഈ പ്രമാണം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ വാക്കിന് ഒരു വർഗ്ഗീയമൂലം വന്നിട്ടുണ്ട്. അതു വളരെപ്പേർ ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പദം ഏകാക്ഷരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതു കൂറെ കഴിഞ്ഞാൽ നമുക്ക് ഈ പുസ്തകത്തിലും കാണാം. രണ്ടാമത്തെ വാക്കു 'പന'യാണ്. 'പറ' കഴിഞ്ഞു 'പന' പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ 'പ'കാരത്തിന് ആവർത്തനവും, 'റ'കാരത്തിന് ആവർത്തിച്ച രൂപവും സിദ്ധിക്കുന്നു. അതു നന്നായിട്ടുണ്ട്. 'പന'യെന്നു പഠിപ്പിക്കുമ്പോഴും സാധാരണ തീരുന്നമിശ്രം. മലയാളത്തിൽ അപൂർവ്വമായി മാത്രം കാണുന്ന ലിപിഭാഷം ആദ്യമായി കൊണ്ടു പുറപ്പെടുവിക്കുകയായിരുന്നു. അതു കൂടിയേതീരു എന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു കേരളപാണിനി നിർദ്ദേശിച്ച ലിപി സ്വീകരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. 'ത' വർഗ്ഗാത്മകമായ അനന്താസിക് 'ന' കാരവും 'ൻ' എന്ന ചില്ലിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം 'ന' കാരവുമെന്നു കോണ്ടു പോയാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ പുതിയ ലിപിയുടെ അഭാവം ആർക്കും ഹാനികരമല്ലെന്നാണ് അഭിപ്രായമെങ്കിൽ സംവൃതോക്താ രകാര്യത്തിൽ വടക്കുക്കൂടെ അഭിപ്രായവും സ്വീകാര്യമായിവരും.

രണ്ടാംപാഠം തുടങ്ങിയപ്പോൾ എന്റെയും അഭിപ്രായമൊന്നു മാറിയെന്നു തോന്നുന്നു. എഴുത്തും, വായനയും ഒന്നിച്ചെന്നു തോന്നിയതു് ഇപ്പോൾ എഴുത്താദ്യവും വായന പിന്നീടുമെന്ന മട്ടായി. അല്ലെങ്കിൽ റ, ത, വ എന്നു മൂന്നക്ഷരങ്ങൾ പാഠാരംഭത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതെന്തിനു? 'റ'യിൽനിന്നു റ എന്നും, 'ന' എന്നതിൽനിന്നു ത എന്നും. 'പ'തന്നെ അല്ല ഭേദഗതി ചെയ്താൽ വ എന്നും കിട്ടും. ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നന്നായിട്ടുണ്ട്. പുതിയ പാഠത്തിലെ മൂന്നക്ഷരവും പഴയ പാഠത്തിലെ രണ്ടക്ഷരവും ഉപയോഗിച്ചു വാക്കുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നൊരു പക്ഷമുണ്ട്. ആദ്യത്തം ഇതു സാധ്യമല്ലെങ്കിലും ഏതാനും ചില പാഠങ്ങളിലെങ്കിലും വേണ്ടതാണ്. മൂന്നാംപാഠം തുടങ്ങുന്നതു മ, ല എന്നു രണ്ടു ലിപികളാണ്. 'വ' എന്ന ലിപിയെ വലത്തുവശത്തുനിന്നും ഇടിച്ചുമാറ്റിയാൽ 'മ' എന്നും 'വ'കാരത്തിന്റെ ഇടത്തുവശം അല്പം കളഞ്ഞു വലത്തോട്ടു വളച്ചാൽ 'ല' എന്നും സിദ്ധിക്കും. ഇത്രയും സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടു തല, വല,

എന്ന മൂന്നുവാക്കു പഠിപ്പിക്കാനുള്ള പാഠപ്പാടായി. തല ചിത്രംകൊണ്ടു് ഒരുപക്ഷേ സാധിച്ചുക്കും. വലയും, മലയും ചിത്രംകൊണ്ടു് തീരെ പരാജയമാണു്. വലയുടെ ചിത്രം കണ്ടാൽ കൊക്കു് എന്നു പറയുന്ന ചില കുട്ടികൾ ഉണ്ടായേക്കാം. മലയുടെ ചിത്രം ഏതാണ്ടു് തിരുവാഴിത്താന്റെ ഭാരതകഥപോലെ ആയിപ്പോയി. മൂന്നു പാഠംകൊണ്ടു് പഠിച്ചു എട്ടുക്കുരങ്ങളും അവകൊണ്ടുള്ള വാക്കുകളും ആവർത്തിച്ചു നാലാംപാഠം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. അടുത്ത പാഠംകൊണ്ടു് കുട്ടികളുടെ അറിവിനെ പരിശോധിയ്ക്കുവാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അക്ഷരങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചവയും വാക്കുകളെല്ലാം പുതിയവയുമാണു്. ഒരുപക്ഷേ അവർക്കു് വസ്തുബോധം വന്നില്ലെങ്കിലും വായന പരിശീലിക്കുവാൻ നല്ലപോലെ ഉതകുന്നു. ഈ പാഠത്തിൽ ഒരു തെറ്റു പറവിട്ടില്ലേ എന്നൊരു സംശയമുണ്ടു്. 'നന്ദ' എന്നൊരു വാക്കു ഇതിലുണ്ടു്. 'പന്'യെന്ന ചിത്രംകൊണ്ടും 'മന്'യെന്ന പരിചയംകൊണ്ടും വായിച്ചുപോന്ന ഒരു കുട്ടി 'നന്ദ'യെന്നെഴുതിയാൽ ശുദ്ധപാണ്ടിക്കാരനെപ്പോലെ വായിക്കയില്ലേ? ഇതിനു മുമ്പേതന്നെ ആ ലിപിക്കിങ്ങനെ ഒരുച്ചാരണമുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ, പ്രത്യേക ലിപി നിർദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. 'പന്'യെന്ന ഗീർ്വാണപ്രയോഗവും ഉചിതമായില്ല. 'ഇ' എന്ന സ്വരവും അതിന്റെ ഭീഷ്മവുംകൊണ്ടാണു് ആറാംപാഠത്തിന്റെ പാഠപ്പാടു്. അകാരവും അതിന്റെ ഭീഷ്മവും അന്നു സ്വപരാവിസ്മയങ്ങളും ഭാവമുള്ള സ്ഥിതിക്കു് അങ്ങനെ ഒരു പാഠം കഴിഞ്ഞിട്ടായാൽ മതിയായിരുന്നില്ലേ എന്നു തോന്നുന്നു. 'ഇ'കാര 'ഇ'യ്ക്കു് കാരങ്ങൾ വ്യഞ്ജനത്തോടു ചേരുമ്പോൾ വേണ്ട ചിഹ്നവും ഈ പാഠത്തിൽ കഴിഞ്ഞിട്ടത്തോളം വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുകാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു ചിതറുമത്രെ. 'ഇ'കാരം ചേർന്ന ഒരു വാക്കു, 'ഇ'യ്ക്കാരംതന്നെ ഒരു വാക്കു, ഇവയുടെ ചിഹ്നങ്ങൾ ചേർന്നു രണ്ടു വാക്കും ഈ പാഠത്തിലുണ്ടു്.

'ഇ' എന്നൊരു വാക്കും അതിനൊരു ചിത്രവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഈച്ചയാണു്, ചെളയാണു്, വണ്ടാണു്, ത്രിമൂർത്തികളിലൊന്നാണു്, മായയാണു്, ബ്രഹ്മമാണു് എന്നിങ്ങനെ അദ്ധ്യാപകശ്ലോകം കലശൽകൂട്ടുന്നുണ്ടു്. ഇക്കാലത്തു് നമ്മുടെയിടയിൽ വ്യാക്ഷേപകശബ്ദങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ടു്യാതും പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന 'മിസ്റ്റിക്' കവിതയുടെ പ്രാരംഭം ഇവിടെത്തന്നെ തുടങ്ങിയിരിക്കയാണു് എന്നു് ആവശിക്കാതെ പറയുന്നുണ്ടു്. ഏതായാലും, അപ്രസിദ്ധമായ ഈ ശബ്ദം ഇവിടെ അപ്രയുക്തമെന്നു പറയാനുള്ളതു്. തവി എന്ന പദവും അതിനൊരു ചിത്രവും കൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്നു. ഉത്തരവിരുവിതാകൂറിൽ ഒരു പാഠശാലയിലെങ്കിലും ആ ചിത്രം കാണിച്ചു തവിയെന്നു പറയിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. 'കയിൽ' എന്നു് എല്ലാവരും പറയുകയും ചെയ്യും. ഭേദം എന്നു് ദോഷം ഈ പദത്തിന്നുണ്ടു്. കഴിയുന്നത്ര ഈ ദോഷം പരിഹരിക്കേണ്ടതാണു്.

ക, ച, ട എന്ന ലിപികളാണ് ഏഴാംപാഠത്തിൽ തുടങ്ങുന്നത്. മലയാളഭാഷയിൽ ഏറ്റവും വിഷമമുള്ളതും ഏതു മനസ്സിലാക്കിയാലും ഭംഗിയാക്കാനാവാത്ത ഒരു കാര്യമാണ് ഈ കാര്യം. കൈയ്യട മാറി എഴുതാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ള ചിലർ ഈ കാര്യം നേരെയൊക്കെവാൻ വിഷമമെന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതു വിഷമമുള്ള ലിപി ഇവിടെ എഴുതിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടേണ്ടതല്ലായിരുന്നു. ചകാരം പകാരത്തോടു അടുത്തതാകുകൊണ്ടു കറെ മുഖേതന്നെ ആകാവുന്നതുമാണ്. ഈ മൂന്നക്ഷരങ്ങൾ വാക്കിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇ, ഈ എന്ന ലിപികളുടെ ചിഹ്നവും കൂടിപ്പോകത്താണ്. ഇതു ബാലബുദ്ധിക്ക് യോജിച്ചതാണോ? ക, ച, ട എന്ന ലിപികൾകൊണ്ടുതന്നെയും അനന്തരം ചിഹ്നങ്ങൾ ചേർത്തും വാക്കുകൾ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. കീഴി, ചീര, വടി എന്ന മൂന്നു വാക്കുകൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. 'കീഴി'യുടെ ചിത്രം നന്നായിട്ടില്ല. 'ചീര'യുടെ ചിത്രം പേരെഴുതിയില്ലെങ്കിൽ എഴുതിയവർക്കുതന്നെ മാറിപ്പോകുവാനിടയുണ്ട്. വടിമാത്രം ചിത്രംകൊണ്ടു ഫലപ്രദമാണ്.

ഏഴാംപാഠം പരീക്ഷയുള്ളതാണ്. ഇവിടെ മൂന്നക്ഷരംകൊണ്ടുള്ള രണ്ടു വാക്കുണ്ട്. പരിശീലിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒന്ന് ഈവിധ പാഠങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

'ഉ'കാരവും അതിന്റെ ദീർഘവും അടുത്ത പാഠത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അവയ്ക്ക് ഓരോ വാക്കും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. "ഉരമ" എന്ന വാക്കു പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഈ ചിത്രംകൊണ്ടു എന്തു ഫലമാണുള്ളതു? പത്താം പാഠത്തിനു 'ഉ'കാരം 'ഉര'കാരങ്ങൾക്കു വരാവുന്ന വിവിധചിഹ്നങ്ങളും വ്യഞ്ജനങ്ങളോടു ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ആ പട്ടിക ഒൻപതാംപാഠത്തിലായാൽ പാഠം വിജയമാകും. മുൻ സ്വീകരിച്ചരീതിക്ക് ഐക്യരൂപവും സിദ്ധിക്കുമായിരുന്നു. പത്താംപാഠത്തിലെ വാക്കുകളും ചിത്രങ്ങളും ഫലപ്രദമെന്നു. പക്ഷേ കൂട്ടിനകത്ത് ഒരു കിളികൂടി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അധികം നന്നു്.

പതിനൊന്നാംപാഠം പരീക്ഷാപാഠമാണ്. അതിൽ രണ്ടോ, മൂന്നോ കൃതികൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനന്തരം ആറു വാക്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇവയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന കൃതികൾ ഒന്നുതന്നെ ഒരോ വാക്കിൽ ചേർത്തിട്ടില്ല. അവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന കൃതികൾ ഇങ്ങോട്ടെടുത്തുമാറ്റി. ഇതു് അശേഷവും യുക്തിപൂർവ്വമല്ല.

അടുത്ത പാഠം ഒരു പട്ടികകാണാമെന്നു് കിട്ടുന്ന ഇ, വി, ഉ, ക, ച, ട, ത, ന, റ എന്നീ അക്ഷരങ്ങളും അവയുടെ ദീർഘങ്ങളും ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം അക്ഷരങ്ങളെ ക്രമാനുസൃതമായി അടക്കി വ്യ

ജ്ഞാപരം 'ഇ'കാര 'ഉ'കാരസംവൃതചിഹ്നങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ 'ത'കാരമുപേക്ഷിച്ചു 'ട'കാരം സ്വീകരിച്ചതെന്തിന്? മൺ ഒരു പാഠത്തിൽ അതു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സമാധാനം പറയാം. എന്താൽ 'ട'കാരത്തിനതന്നെ ഈ വേഷം കെട്ടിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നില്ലേ?

പതിമൂന്നാംപാഠത്തിൽ 'അ'കാരവും അതിന്റെ ഭീർഘാസ്പദാരവിസ്കൃതങ്ങളും ഒരു വൃജനത്തിൽ ഭീർഘാസ്പദാരവിസ്കൃതചിഹ്നങ്ങളും ചേർത്തിരിക്കുന്നു. അനന്തരം അകാരംകൊണ്ടും ഭീർഘംകൊണ്ടും മറ്റു ചില വൃജനങ്ങളുമുൾപ്പെടെ ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചും വാക്കുകൾ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭീർഘാസ്പദാരവിസ്കൃതചിഹ്നങ്ങൾ 'ക'കാരത്തോടു ചേർന്നുകാണിച്ചതിനപകരം പാഠത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിലുള്ള വാക്കുകളിൽ പെട്ടിരിക്കുന്ന വൃജനങ്ങളുടെ ഭീർഘാസ്പദാരങ്ങൾ കാണിച്ചാൽ കുട്ടികൾക്കു കറച്ചുകുടി സൗകര്യമാകുമായിരുന്നു. 'ക'കാരം ഈ വാക്കുകളിൽ വേർതിരിക്കുന്നതു ശോചനീയംതന്നെ.

അടുത്ത പാഠം 'ഞ ണ' എന്ന രണ്ടു ലിപികളും അവ ചേർന്നു വാക്കുകളും ആണ്. മണി, ഞാറ എന്ന രണ്ടു വാക്കുകളും പഠിപ്പിക്കാം. ഞാറയെന്നതു ഒരു പക്ഷിയോ, മരമോ എന്ന സംശയം വരുന്ന ഭിത്തിൽ ഈ ചിത്രം ഉപകരിക്കും. ഞാറവൃക്ഷത്തിന്റെ ചിത്രം കണ്ടാൽ ഏറിയ ത്വം ഒരു മരമെന്നു പറഞ്ഞേക്കാം. അതാണോ ഒന്നാംപാഠപുസ്തകത്തിലെ ഒരു വാക്കിന് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണം?

പതിനഞ്ചാംപാഠം അവസാനിക്കുന്നതോടുകൂടി അക്ഷരമാല ഏതാണ്ടുപൂർത്തിയാകുന്നു. നാലുകൃതികൾ ഒറ്റവാക്കായിത്തന്നെ പഠിപ്പിച്ച് അവയെ വാക്യങ്ങളിൽ പ്രയോഗിപ്പിക്കുന്നു. "കണികാണണം" ഈ വാക്കിൽഭൂരിഭാഗവും 'ണ'കാരംതന്നെ. കുട്ടികൾ വായിക്കുന്ന ഭിത്തിൽ വിഷമം നേരിടും. "കുതിര ചാടണം, കുരുവി പാടണം" എന്താണീവാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥം? ഏണം എന്നും എന്നു വിധായക പ്രത്യയംചേർന്നുണ്ടാക്കിയ കൃതികളാണു മേൽ കണ്ടവരണ്ടും. 'ചാടണം' എന്ന വിധായകത്തിനു ശീലം എന്നർത്ഥമെങ്കിൽ അതു നിശ്ചിത കർത്തൃകമാകും. ചാടുക എന്ന നടുവിനയേച്ചുമാണു കർത്താവ്. അപ്പോൾ വാക്യം വൈധികരണ്യമായിട്ടേ ഇരിക്കൂ. കുതിരയ്ക്കു എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതാണു അടുത്തും. അല്ല ഈ വിധായകം പ്രാർത്ഥനമാണെങ്കിൽ 'ഏ' പ്രത്യയവും കൂടിചേർന്നു ചാടണം (ചാടണമെ) എന്നാക്കേണ്ടതായിരുന്നു. വിധി, കൃത്യം എന്നു രണ്ടർത്ഥവുംകൂടി ഈ പ്രകാരത്തിനുണ്ടു്. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ കുതിരയോടു ചെയ്യുന്ന പലിലു അപരാധമായേക്കാം. അതിന് ഒരു ഭിത്തിൽ നിലക്കാൻ പാടില്ല, ന

ടക്കാൻ പാടില്ല എന്നു വരുന്നത് വ്യാകരണപ്പിഴയേക്കാൾ മഹാപാപമാണ്. ചെറിയ കുട്ടികളെ ആലോചിച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്നത് ആയുരന്തഃവരനിലായിരിക്കുന്നതാണ്. വ്യാകരണം ആരു വകവെയ്ക്കും! ഇങ്ങനെയും അങ്ങനെയും ആകാം എന്നെല്ലാം മുട്ടാപ്പോക്കും, മുടന്തൻന്ത്യായും പറയുന്ന ജീവിതം അതു ഭാവിപരമരോടും ഭാഷാഭേദത്തോടും ചെയ്യുന്ന മഹാപരാധമെന്നു പറയാനുള്ളൂ.

അടുത്തപാഠം അക്ഷരമാലയെ ക്രമീകരിച്ചു സമുച്ചയിക്കുകയാണ്. സ്വരങ്ങളിൽ 'ഈ'കാരവും 'എ'കാരവും 'ഒ'കാരവും ഉപേക്ഷിച്ചു. ഖരം അനന്താസിക്, 'യ' ഒഴിച്ചുള്ള മദ്ധ്യം 'റ' എന്നിത്രയും മറയ്ക്കുക ഒരു ആവർത്തനപാഠമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ചില ലിപികൾക്കു ഇതിനകം കഴിക്കാമായിരുന്നു. ഇ, ഹ, ദ, ഒ എന്നിങ്ങനെ ഏതാനുംകൂടി പഠിപ്പിക്കാതിരുന്നതിന്റെ യുക്തി മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

അടുത്തപാഠത്തിൽ ചിലകളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇവ ഏതക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വരഭേദരൂപങ്ങളെക്കൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അപ്പോൾ 'ഇ'കാരമില്ലാത്ത 'റ' എന്നു പറയേണ്ടിവരും. ചിലന്തമായി വരുന്ന വാക്കുകൾ സംവൃതോകാരാന്തമാക്കിയാണു സാധാരണ ഉച്ചരിക്കുന്നത്. കുട്ടികൾ അങ്ങനെ മാത്രമേ ഉച്ചരിക്കയുള്ളൂ. പാഠത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്കുകളെ നമുക്കു നോക്കാം. കാർ, കാറു, വാർ, വാളു, ആൽ, ആലു, ചിത്രം സ്പഷ്ടമായിരുന്നാൽ രണ്ടാമിനം വാക്കുകളെ കുട്ടികൾ പഠിയരുത്. അപ്പോൾ 'ഇ'കാരം പഠിക്കാത്ത കുട്ടികൾ വായന പഠിക്കട്ടെ എന്നുവെച്ചാൽ അത് ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമായി. കാർ എന്ന പദം മലയാളമെന്നറച്ചുപോയ എനിക്കു ചിത്രത്തിന്റെ സാരം മനസ്സിൽ പതിയാതെ ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴാണ് പാശ്ചാത്യസൂത്രപ്രകാരം തട്ടിയുണർന്നത്. ഒരു വാഹനത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പേരാണ് പ്ലാ അത്. അടുത്ത വാക്കു 'വാർ' എന്നു കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ നാടൻ ചിത്തവൃത്തി കാരുകൊണ്ടു മാന്യതയോടെതിനാൽ വാളും ഇംഗ്ലീഷെന്ന് തോന്നിപ്പോയി. ചുവരിന്റെ ചിത്രം നോക്കിയപ്പോഴാണ് അതു മലയാളമായത്. 'ആൽ' ഇംഗ്ലീഷോ മലയാളമോ എന്നു ചിത്രംകൊണ്ടും വ്യക്തമാകുന്നില്ല. കഷ്ടം!! 'കാർ' സാധാരണ എല്ലാ കുട്ടികളും കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നാണു പാഠത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലുള്ള അനവധി ആളുകൾ ഇന്നും കാറു കണ്ടിട്ടേ ഇല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ദിക്കുകളിൽ ഉള്ള കുട്ടികളുടെ കഥ പറയണമോ? പട്ടണങ്ങളിൽ മാത്രം ജീവിച്ചു പ

രിഷ്ടതോപകരണങ്ങളുടെ സമുദ്ധിയാൽ മതിമറന്ന സാധുനാടനെ വിസ്തരിക്കരുതെന്ന്. ഒന്നാംപാഠപുസ്തകത്തോടു് അപേക്ഷിക്കരുതെന്ന.

പതിനെട്ടാംപാഠം സമസ്തപദങ്ങളുടെ ആരംഭമാണ്. ഇവയിൽ മലർ വാടി' അല്പം അധികമല്ലേ? "ആൺകിളി" എങ്ങിനെയാണു പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാകുന്നമില്ല. 'ഓ' എന്ന ചിഹ്നമുന്മുഖം 'ഉ' പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് ഇവനുള്ള അഭിപ്രായംതന്നെ ഗ്രന്ഥത്തിനുമുണ്ടായിരുന്നതു വല്ല പ്രമാണംകൊണ്ടു വിട്ടുപോയതാവാം. അല്ലെങ്കിൽ 'ആൺകിളി' പഠനവന്ന് ഇവിടെ ഇരിക്കയില്ല.

അടുത്തപാഠം 'യ, ഉ, ഴ' എന്നു തുടങ്ങുന്നു. മുമ്പിൽമാത്രം സർവ്വ സാധാരണമല്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കയർ അങ്ങനെയല്ലതാനും. ക്കാളിയും വാഴയും സുപരിചിതവും ഉ.ചിതചിത്രംകൊണ്ടു വിശദവുമത്രെ.

ഇരുപതാംപാഠം ഒരു പടികടന്നു കയറുന്നുണ്ട്. അതു നന്നായിട്ടുണ്ട്. 'വെയിൽ, മഴ, കിളി' ഈ മൂന്നു വാക്കുകൾക്കുതന്നെ പരസ്പരബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്ന ഒരു രൂപമില്ല. പോര, എങ്കിൽ അടുത്ത നാലു വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു് ഒരു തുലാവർണ്ണനായയെ പ്രല്യോതിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ വാക്യങ്ങൾ കാവ്യരൂപമായിലാകുകൊണ്ടു് അല്പം ഉദ്ധ്യം വലമല്ലേ? മഴയുടെ പൊഴിയൽ, കളിവിൻറെ ഇളകൽ, ഇവ രണ്ടും പദംകൊണ്ടും, മയിലിന്റെ ആട്ടം അത്ഥംകൊണ്ടും, കാവ്യമായിട്ടുണ്ട്.

അടുത്തപാഠം "എ, ഏ, ഐ" എന്നീ മൂന്നു സ്വരങ്ങളെയുണ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇകാരം പഠിപ്പിച്ചു ദിക്കിൽ റ്റുഞ്ജനങ്ങളോടു് അവയുടെ ചിഹ്നവും ചേർത്തുകാണിച്ചിരുന്നു. ഇവിടെ അങ്ങനെ ഒന്നു ചെയ്തിട്ടില്ല. കട്ടികളിൽ സംസ്കാരം വർദ്ധിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ടു ചിലതെല്ലാം അവയുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുത്തതായിരിക്കാം. പക്ഷേ അതു ഈ സ്വരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചായതു നന്നായില്ല. 'എഴുത' എന്നുകഴിഞ്ഞു 'ചെയി' എന്നു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അതു ചിത്രംകൊണ്ടു വായിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടും ചകാരത്തിന്റെ ഇടത്തുവശത്തു കിടക്കുന്നതു് എകാരചിഹ്നമെന്നു കട്ടിയുറവിടും. ഒ, കട്ടിക്ക് അത്രയും വളർച്ച വന്നാൽ അതു് അനുഗ്രഹമല്ലേ? ഐയാവതം എന്ന പദംകൊണ്ടു് ഐ എന്ന അക്ഷരം പറയിച്ചു. ചിത്രം അത്ര ഭംഗിയായില്ല. നിന്നും വെളുപ്പുതന്നെ ആക്കരുതെന്നൊരു നാലുണ്ട്. ഏതായാലും സങ്കല്പിക്കാനേ കഴിവുള്ളല്ലോ.

അടുത്തപാഠത്തിൽ 'എ' കാരങ്ങളെ ആവർത്തിക്കുന്നു. അവിടെത്തന്നെ ചിഹ്നവും നടുത്തുന്നുണ്ട്. ഐവർ എന്ന പദത്തിന്നു് അഞ്ചുപേർ

എന്നതുംമാണെങ്കിൽ ഐവിരൽ എന്നു പ്രയോഗിച്ചു് അഞ്ചു വിരൽ കാണിച്ചു പണ്ടത്തെ ഒരു നൊമ്പാറപ്പുസ്തകം രണ്ടാംപതിപ്പിൽ ഐരാവതമാക്കി ക്ലേശിക്കേണ്ടതായിരുന്നില്ല. തമിഴിന്റെ സംസ്കൃതപ്രചരിയുള്ള കാലത്തു് ഇതു് ഒരുപക്ഷേ സാധുവായേക്കാം. ഇക്കാലത്തു് 'അസ്തർ' എന്നെഴുന്നതുതന്നെയാണു ഭംഗി. അല്ലെങ്കിൽ ഐമ്പതു്, ഐന്റു് എന്നൊക്കെ ചാടിവരും. ഈ പാഠത്തിന്റെ അവസാനമുള്ള വാക്യം വളരെ ഭംഗിയായിട്ടുണ്ടു്.

ഇരുപത്തിമൂന്നാംപാഠം ഒരു ആവർത്തനവും പരിശോധനയും നടത്തുന്നു. അടുത്ത പാഠം അക്ഷരമാലയുടെ കഴിഞ്ഞിടത്തോളമുള്ള ആവർത്തനമാണു്.

(ഈ ലേഖനം നല്ലവണ്ണം ചിന്തിച്ചും നിഷ്പന്നിച്ചും ഏഴുതി, ഒരു മാസം അദ്ധ്യപകൻ കരളാപകസമാജത്തിൽ വായിക്കയും അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ സവിശേഷമായ അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രീഭവിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണു്. സുതീക്ഷ്ണമായ ഈ ലേഖനപരമ്പരയുടെ അനന്തരഭാഗങ്ങൾ തുടരെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഇതിലെ അഭിപ്രായങ്ങളോടും ഞങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു എന്നതുംമാണേതുമില്ല. ഗു. പ.)

ചിന്താക്രാന്തയായ ശകുന്തള *

(ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു്.)

(കിളിപ്പാട്ടു്.)

I

പൂവണിക്കടവിന്റെ താഴത്തു ചിന്താക്രാന്ത-
ഭാവയായിരിക്കുന്നു തനിയേശകുന്തള.
നിത്യയൗവനത്തിന്റെ പൂമ്പട്ടാൽ പുമയില്ല
പ്രത്യഗ്രവാസത്തരീ തടകാനനങ്ങളെ;
'മാലിനി'യൊരിക്കലും സൗമ്യയാമ്കാലത്താ;റിൻ-
മേലിഴയുന്ന നീല—ധൂമിക ധൂപംപോലെ;
പൊന്നിളംകുതിരവൻ നോക്കുന്നതു; താഴത്തേയ്ക്കു
മിന്നിടുമിലകളിൽ—ശുഭവേ ചിമ്മി ചിമ്മി;

യുന്തു; വനത്തിന്റെ

മുഷ്ടിനാൽ.

ദൂരയാണവളുടെ വധൂരണം
തീരെത്തന്നോരാജ്യം—തണിയാണിരിക്കുന്നു.

മുഖരം ലതാഗ്രഹം, മുഖരം ഗുഹാമുഖം,
മുഖരം വനാനുരം, കോകിലാലാപത്താലേ.

മന്ദമാട്ടന്തു മേലേ വാസന്ത സൽക്കാരാത്മം
സുന്ദരനാനാവണ്ണ—മുത്സവോജപലമാലും.

ആനന്ദമഗ്നം ലോകം—ദീനയാണവർമാത്രം!
മാനസം മുശലപ്രേമചോരസംഗമവ്യഗ്രം.

പുസ്തകാഭിപ്രായം

പരാഗം:— ഗ്രന്ഥകർത്താ, സി. മായവൻപിള്ള.

ദ്രാവിഡവൃത്തനിബദ്ധങ്ങളായ മിസ്സിങ്ക് കവിതകളുടെ കാലമാണിത്. മി: മായവൻപിള്ളയുടെ ഈ കൃതി നാടോടിരീതിയ്ക്ക് ഒരു വ്യതിയാനമാണ്. ഛന്ദോവൃത്തനിബദ്ധമായ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണു പ്രകൃതഗ്രന്ഥം.

“കേരളത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ജനവിഭാഗമായ നായർസമുദായത്താന്റെ പരിണാമഗതിയിൽ തൽക്കാലം പ്രാപ്തമായിരിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധി ഘട്ടത്തെ ഈ ഗ്രന്ഥം കഥാരൂപേണ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ആളോഹരിഭാഗഭ്രാന്തനിമിത്തം നായർത്തറവാടുകൾ ശിഥിലമായി. കുടുംബബന്ധവും സമുദായബന്ധവും വിനാശമായി നായന്മാരുടെ പൂർവ്വമഹിമയും സ്ഥാനമാനങ്ങളും അന്തരിച്ചു പരവശമായിരിക്കുന്ന ദുരവസ്ഥ കവി മായവൻപിള്ള അവർകൾ തന്റെ ഭാവനാശക്തിയിൽകൂടി പശ്ചാത്തേജ്ഞം ചെയ്യുന്നതാണു പരാഗത്തിനു നിദാനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്” എന്നു അവതാരികാകാരനായ ശ്രീമാൻ മുള്ളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽനിന്നും കാവ്യസ്വരൂപം വെളിവാക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. സമുദായത്തിലും സാഹിത്യഭൂമിയിലും ഒരുപോലെ സമ്മാനനയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചതാണ് ഈ കൃതി. ആകെ 42 പേജു

യുനൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ഓഫ് അമേരിക്കയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്

(“സുജനപ്രിയ” എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതാണ്)

മുദ്രാണയവൽക്കരണ വാങ്ങലിന്: - ജോതിരികൾ, വി. എസ്. പുരത്തോട്, തൃശ്ശൂർ.

ജാതകഫലങ്ങൾ പറയുന്നതിനും ആയുർവ്വേദം ഗണിക്കുന്നതിനും പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ജോതിരികൾക്കുണ്ടെങ്കിലും “ശ്രീപതിപലതി” എന്ന പേരിൽ സർവ്വമതമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം ആ വിഷയത്തിലില്ല. വിശേഷിച്ചും ആയുർഗണനത്തിന് ഇതു പ്രയോജനകരമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഇല്ലെന്നു പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. ഇതു ജോതിരികൾക്കുണ്ടെന്നാൽ ദർശനമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. വില് അണ് 8.

രത്നദീപകം

ലഗ്നാദിഭാവഫലങ്ങൾ അറിയുന്നതിനും സാമാന്യജനങ്ങൾക്കുപോലും അത്യന്തം ഉപകരിക്കുന്നതും ഇതേവരെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതുമായ ഒരു അപൂർവ്വഗ്രന്ഥം. വില് അണ് 4.

ഭാവോത്ഥരതാകരം

മേഘാദിഗണങ്ങളിൽ ജനിച്ചാലുള്ള വിശേഷഫലങ്ങളും മറ്റും വിശേഷമായി അറിയണമെന്നുള്ളവർ ഈ ഗ്രന്ഥംതന്നെ വായിക്കണം. വില് അണ് 8.

ഗുഹ്യരോഗചികിത്സ

ആരോഗ്യം പറയുവാൻ അഭിമാനം അനുഭവിക്കാത്ത ഏതുതരം ഗുഹ്യരോഗങ്ങളെയും സ്വയം ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കുവാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു അനുഭവചികിത്സാഗ്രന്ഥം. വില് അണ് 8.

ജോതിർവിഭാഗങ്ങൾ, ഭാവകരുഹൾ “ചന്ദ്രപ്രഭ” എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയതു്, ധന്വന്തരി അഥവാ ചികിത്സചിന്താമണി “രത്നദീപ്തം” എന്ന ഭാഷാവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയതു്, ഭവിഷ്യഫലഭാസ്കരം ഇവ അച്ചടിച്ചു തയ്യാറായിവരുന്നു. കൂടാതെ മറ്റു പല പുസ്തകങ്ങളും ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ കിട്ടുന്നതാണ്. ഞങ്ങളുടെ വലിയ ക്യാറ്റലോഗിനെഴുതുക.

എസ്. റി. റി. റെഡ്യാർ,

പ്രൊപ്പ്രൈറ്റർ,

സുവർണ്ണപ്രകാശിനി പ്രസ്സ്, കൊല്ലം.

ഗുരുനാഥൻ

വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ പല വിഷയങ്ങൾ

അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും കുട്ടികൾക്കും ഉപയോഗിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥി

കൾക്കും ഉപയോഗപ്രദം ആകട്ടെ. അദ്ധ്യാപക

വൃത്തി, സാഹിത്യം, പുസ്തകസംഗ്രഹം മുതലായ വി

വിധവിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കും.

വരിസംഖ്യ ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്ക് 2 രൂ. 8 അ.

6 മാസത്തേയ്ക്ക് 1 രൂ. 4 അ.

തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി, ഒഴിപ്പട്ട മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് 3 രൂ.

ഗുരുനാഥന്റെ പഴയ ലക്കങ്ങൾ

ഗുരുനാഥന്റെ പഴയ ലക്കങ്ങൾക്ക് വില്പന വളരെ കറുപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകം എഴുതിയോടിച്ചാൽ മതി. ലക്കങ്ങളുടെ ചിലയും അയക്കാത്ത പലവും മുൻകൂട്ടി മണിയാർഡർ അയച്ചിരിക്കുന്നു.

രജിസ്ട്രാർനമ്പർ

പത്രബന്ധങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടെഴുതുമ്പോൾ അവയുടെ രജിസ്റ്റർനമ്പർ കൂടി കാണിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരമല്ലാത്ത എഴുത്തുകളെപ്പറ്റി ഗൗരവമില്ല. മണിയാർഡറയ്ക്കുമ്പോഴും നമ്പർ കാണിച്ചിരിക്കണം.

പുതിയ വരിക്കാർ

മാസിക ആവശ്യപ്പെടുന്ന പുതിയ വരിക്കാർ, വരിസംഖ്യ മണിയാർഡർ അയക്കുകയാണ് ഉത്തമം. വി. പി. അയയ്ക്കുന്നതായാൽ അന്നു വശ്യ താമസത്തിനും നഷ്ടത്തിനും ഇടയുണ്ട്.

മാനേജർ,

ഗുരുനാഥൻ, പാറൂർ.